

CLARK DARLTON

Pod nepravou vlajkou

Knihovnička Perry Rhodan 111

Přeložil Jaroslav Kuťák

Večírek dospěl ke svému vrcholu.

Hladina moře připomínala zrcadlo se stříbrnou září úplňku. Do skal na pobřeží nenarážely téměř žádné vlny a nebýt rámusících lidí v parku a na verandě, dalo by se mluvit o nádherné měsíční noci na překrásné pláži Floridy.

Tohle však byl večírek,

Pořádal jej sir John Rengall, jenž pozval přátele na rozlučku. Příštího rána se chystal opustit letoviště a vrátit se do Terranie. Doprovázela ho jeho paní, lady Lydia, protože v Terranii u jezera Gosun na ni čekalo komfortní sídlo.

Pán domu, vysoký tmavovlasý Brit, se věnoval svým hostům. Většinou to byli Američané, protože dovolenou trávil v jejich zemi. Pláže Floridy, mírné klima, teplé moře - to všechno byly věci, pro které se podle jeho názoru vyplatilo žít.

U baru, postaveného pod Širým nebem s nádhernou vyhlídkou na stříbřité moře, narazil na lékaře dr. Philippa Morrise.

„Helou, Phile, bavíš se?“

Lékař přikývl a zasmál se.

„Bavím se. Díky, Johne. Mám ale pocit, že jsi pozval příliš málo dam.“

Sir Rengall se usmál. Sáhł pro láhev whisky a sklenice.

„Taky si dáš jednu, nebo už máš dost?“

Morris shlížel na láhev s despektem.

„Když tady nic jiného nemáš...“

„Nono!“ řekl Rengall trochu uraženě. „Je to ta nejlepší whisky, kterou dostaneš. Copak bych směl pánovi nabídnout k pití, když mu nejlepší whisky není dost dobrá?“

Dr. Philipp Morris odpověděl jediným slovem: „Liquitiv!“

Rengall praštil lahví zpátky do baru.

„Ten zatracenej jed! Ty taky?“

Lékař přitáhl přítele za rukáv.

„Jen klid! Nemusí přece každě vědět, že jsem feťák -já, doktor! Ale co? Miliony lidí jsou závislí na liquitivu - a brzy už žádný nedostanou. Ty bys to měl vědět líp než já, protože jsi úředník Sluneční bezpečnostní služby.“

„Jenom velice malý úředník,“ bránil se Rengall. Bylo mu trapné, když s ním někdo zapředl rozhovor o jeho práci v tajné službě. „Nevím o mnoho víc než ostatní.“

Morris s sebou stáhl Rengalla na lavičku kousek stranou s vyhlídkou na moře. Byla umístěna pod palmami. Hudba tu zněla trochu tlumeněji a tak nebylo nutné křičet, když si chtěli popovídat.

„Co vlastně oficiálně víš o ty droze, Johně? Musíš mi to říct, slyšíš? Jde o život! Mám víc než tucet prominentních pacientů, kteří jsou všichni - jako já - závislí. Chodí za mnou, abych jim pomáhal. Liquitiv už neseženeš nikde. Už celej tejden. Možná jen na černém trhu a jen za závratný ceny. Tisíc dolarů za láhev. A v jedny lahvičce, jak jistě vis, jsou dva kubíky - jeden maličkej lok, víc nic. Ale pomáhá to. Pomůže to na šest dní, když má člověk štěstí!“

„Jednou jedinkrát v životě jsem se toho sladkého likéru napil a už víckrát ne, Phile. Nechutnal mi. To je všechno. Tušil jsem nebezpečí stejně jako kdokoli jiný, jenom náhoda mi pomohla,

že jsem se nestal závislým. Když jsem pak viděl, že všichni, kdo pravidelně pili liquitiv, mládnou a nabírají novou životní sílu, málem jsem to začal taky pít. Kdo tenkrát mohl tušit, že neškodnej likér je ve skutečnosti nejstrašlivějším jedem Mléčný dráhy?"

„Co víš?" naléhal Morris. „Chci tvoje vědomosti porovnat se svými dosavadními pokusy. Experimentoval jsem a pokoušel jsem se odvyknout si. Nepodařilo se mi to, John. Po týdnu jsem nemohl vydržet bolestí hlavy a měl jsem závratě. Málem mi z toho přeskočilo."

Rengall zvážněl. Přívětivost zmizela z jeho tváře jako mávnutím proutku. Od zítřka ho Čekaly povinnosti. Věděl, co ho čeká. Věděl co čeká i celé lidstvo - pokud nebude nalezeno východisko.

Rengall položil příteli ruku na rameno.

„Moc toho nevím, Phile. Tohle všechno víš i ty. Po častějším pití liquitivu se dostavoval omlazovací proces. Dotyčný se necítil mladší jenom psychicky, nýbrž i fyzicky. Tento okamžitý úspěch pochopitelně sváděl každého pijáka liquitivu, aby pil ještě víc. Z našich výzkumů vyplývá, že každý, kdo vypil šest dávek liquitivu, se stal nevyлéčitelně závislým. A kdy z to bylo konečně známo, měli jsme vysvětlení pro velký počet tajuplných případů smrti na klinikách a v nemocnicích. Závislost na liquitivu je nevyлéčitelná a kdo z nějakého důvodu nemůže dál pít liquitiv, zemře za strašlivých bolestí."

„Už pět dní jsem ho neměl," přiznal Morris. „Jednoduše proto, že už se neprodává. Proč? Vláda přece..."

„Vláda zrušila zákaz prodeje liquitivu, ovšem už se ho méně dodává, to je všechno. Chtějí nás dostat pod tlak."

„Copak máme všichni přijít o rozum?" sténal Morris. „Tady jde o miliony lidí..."

„... -kteří všichni nemají více než sedm, maximálně osm let života, podle toho, kdy začali pít liquitiv," dodal Rengall. „Víš se,

že přesně dvanáct let a čtyři měsíce po prvním napití a následném pravidelném pití liquitivu dojde k definitivnímu rozpadu těla. Počáteční omlazovací proces se zastaví a běží zpětně. Viděl jsem mrtvé z Lepsa, Phile. Nebyl to hezký pohled. Pokud nenajdeme protilátku, na Zemi to bude vypadat podobně. Závislí nesmějí přestat pít, protože jinak zesílí. Ovšem pijí-li dále, jednoho dne zemřou. Není z toho cesty ven."

„Raději za osm let zemřít, než za čtyři týdny zešilet," zaúpěl Phii Morris a vstal, protože uslyšel blížící se kroky. Předstíral, že se bavili o něčem jiném, a změnil téma.

„Nádherná noc, Johne, že?"

Mezi palmami prošla žena a zastavila se před lavičkou.

„Tady jste. A povídáte si o měsíčním světle. Nikdy bych neřekla, Johne, že jsi tak romanticky založený. A u vás, doktore, bych to už vůbec nečekala."

„O... romantická nálada nás přemohla, drahá," řekl Rengall a přitáhl svou ženu na lavičku. „Náš přítel Phii má starostí."

„Starosti?"

„Je to zlé, lady Lydia," řekl Morris. „Už pět dní jsem neměl liquitiv."

Lydia Rengallová se podívala na manžela a pak se obrátila k Momsovi: „Pět dní? Pro pijáka je to dlouhá doba. Vaše zásoby jsou vyčerpány?"

„Už se nedají žádné koupit, madam,."

„Když to není nic jiného - ráda vám vypomohu. Kolik toho potřebujete..."

„Lydie!"

;

Rengall se ozval ostře a vyčítavě. Vstal a zahleděl se na moře.

„Co je, drahý? Doktor se to nesměl dozvědět?"

„Bylo to nutné?"

„Nemůžeš přece přenechat starého přítele jeho osudu a přihlížet, jak žízní. Netušila jsem, že jsi tak lakomý. Tak už běž a přines pár flakónků z mého pokoje. Přece víš, kde jsou."

I Phii Morris vstal a chytil Rengalla za paži. „Tvoje žena, Johnne...? Taký je závislá? Proč jsi mi to nikdy neřekl?”

Lydia kroutila hlavou.

„Závislá...? Odkdy je člověk závislý na sladkém a drahém likéru?”

•

Rengall kývl na Morrise.

„Můžeš jí to vysvětlit - nechtěl jsem, abys to zjistil. Je m.i líto, starý příteli, že jsem tě oklamal. Ale teď už brzy dostaneš svou dávku.”

Beze slova odcházel.

Lydia se za ním dívala přimhouřenýma očima.

„Co je, doktore? Závislí? Mluvte!”

„Vy skutečně o ničem nevíte, lady Lydie? Copak vám manžel nikdy nic nevysvětlil? Vy jste bez jeho vědomí začínala pít..., požívat liquitiv?”

„Jisté! Manželé přece nemusejí vědět všechno.”

„V tomto případě by to bývalo lepší,” řekl Phii Morris a vysvětlil manželce svého přítele, co pití ďábelského likéru znamená.

Když skončil, oba dva zmlkli. Než mohla lady Rengallová něco říci, zaslechli rychle se blížící kroky. Byl to John. Zastavil se těsně u dvojice, podíval se zkoumavě na svou ženu a pak na Phila Morrise.

„V tvém pokoji není jediná lahvička s liquitivem,” hlesl pak.

„Někdo se ti vloupal do psacího stolu. Ukradl celou tvou zásobu.”

Phil Morris viděl, že ztratil poslední naději. Pomalu vstal a mlčky odcházel. Ramena měl svěšená a nohy se mu třásly.

Lydia se vrhla Johnovi do náruče.

„Kolik času ještě mám?” vzlykla.

Pohladil ji po vlasech.

„Šest dní, drahá. Uklidni se. Snad najdeme v Terranii výcho-

disko - aspoň prozatím. Jsem si Jist, že vás nenechají trpět. Perry Rhodan vždycky najde nějaké řešení."

Ale Perry Rhodan byl daleko, přesně řečeno čtyřicet jedna tisíc tři sta osmdesát Šest světelných let. John Rengall to pochopitelně nevěděl. A také nevěděl, že vůbec nehraje roli, zda Rhodan setrvává na Zemi, nebo kdekoli jinde v Mléčné dráze.

„Kdo o tom Íquitívu mohl vědět?" šeptala Lydia. „Udržovali jsme to přece v tajnosti, protože jsi mne o to požádal. Sice jsem nevěděla, proč jsi byl tak vyděšený, když ses dozvěděl, že piju ten likér, ale podřídila jsem se. Musíš přece přiznat, že mne ta věc omlazovala. To se ti přece líbilo. Pozdě jsme zjistili, co je to vlastně zač. A já jako úplně poslední."

Randall se posadil a přitiskl ženu k sobě.

„Večírek mě už přestal bavit. Ať jdou domů. Ted' nám nikdo nepomůže. Liquitiv bude brzy drahocennější než zlato, protože pro všechny, kdo ho pili, bude znamenat život. A pokud si někdo z našich přátel ponechal velkou zásobu liquitivu, nic nám z ní nedá. Kromě toho nechci, aby se kdokoli cokoli dozvěděl. Jsem vládní úředník..."

„Ani pak ne, když na tom bude záviset můj život?"

Pohládl ji.

„Do té doby budeme v Terranii, drahá. Rád bych věděl, kterej lump tě okradl. Mohl to být jenom někdo z našich nejbližších. Možná některý sluha. Kdo je na té věci závislý, je schopen všeho."

Položila si mu hlavu na rameno.

„Já už se sem nechci nikdy vrátit. Johnne, prodej ten dům. Už ho nechci nikdy vidět."

Vzdychl. „Za pět nebo šest dní, miláčku, už budeš mít jiné starosti,"

Rázem přestala hrát hudba. Kdosi nahlas a pronikavě vykřikl. Jiný mužský hlas zaklel a pak se ozvaly rány. Něco spadlo k zemi.

John vyskočil. Aniž by se dál staral o Ženu, přeběhl přes pěstovaný trávník k domu. V nejistém světle lampiónů poznával malou skupinku lidí - své hosty. Stáli kolem baru a pódia muzikantů.

Na zemi ležel muž. Někdo ho srazil.

Byl to dr. Philipp Morris.

„Co se tu stalo?“ chtěl vědět Rengall.

Jeden z muzikantů ukázal na rozbitou basu.

„Myslím, že mu přeskočilo, pane. Vytrhl mi basu z ruky, praštil s ní o zem a začal po ní dupat. Přitom zuřil jako šílenec a křičel, že nic nemá cenu. Jsem mírumilovný člověk, pane, ale málem jsem se neudržel.“

„Kdo ho...“

Předstoupil muž ve fraku. Přejel si rukou přes řídnoucí zpoceně vlasy.

„Já, sire Rengalle.“

Byl to Garry Razcall, manažer golfového klubu.

„Co jsem měl jiného dělat? Zuřil jako šílenec a málem to tady všechno rozmlátil. Někdo ho musel zastavit. Nevím sice, co se sním stalo, ale...“

„To je v pořádku, Garry. Za to nemůžete.“ Podíval se na Pílila a zjišťoval, že je v bezvědomí. „Garry, odneseme ho nahoru do mého pokoje, položíme ho na pohovku a pokud se vzpamatuje...“

Odnesli ho nahoru. Pak se Razcall zeptal: „Co jste myslel tím... pokud se vzpamatuje? Proč by se neměl vzpamatovat? Byla to sice tvrdá rána, to přiznávám, ale zatím se všichni probrali, koho jsem praštil.“

„To nemám na mysli,“ zavrčel Rengall. „Phii je závislý na li-
quitivu.“

„No a?“ odvětil manažer. „Kdo dnes není?“

„Vy také?“ zeptal se John Rengall. A když Razcall přikývl, pokračoval: „Můžete mi sehnat pár lahviček? Až se Phii probe-

re, musí okamžitě dostat dávku, jinak začne zase zuřit. Měl Jsem malou zásobu, ale někdo mi ji ukradl."

„Ukradl?" divil se Razcall. „To jsou lidi. Samozřejmě, že máme dostatečnou zásobu v klubu. Členové prakticky nic jiného nepijí, maximálně sem tam nějakou tu whisky. Ale liquitiv je liquitiv. Pokud se nepletu, máme zásobu asi tisíce lahviček. Kolik mám přinést?"

Rengall si oddechl. Ze srdce mu spadl metrakový kámen. Když to pořádně rozdělí, Lydia by se neměla dostat do potíží. Za osm nebo devět let pozemští výzkumníci určitě najdou protilátku.

„Sto lahviček, Garry?"

„Proč ne," zasmál se manažer. „Sedám do auta a jedu. Máte peníze?"

Rengall mu dal peníze a patřičné spropitné. Garry se toho^ večera mohl stát bohatcem a dostal přitom jenom spropitné.

Když se o několik hodin později Phil Morris probral, o svém záchvatu už nevěděl. Ruce se mu však ještě třáslly. Vzal si od Rengalla nabízenou lahvičku a napil se. Okamžitě to zaúčinkovalo. Unavené oči se živě zatřpytily a pocit mátožnosti byl pryč.

„Kdes to sehnal, Johnne?"

„Prozradím ti to. A radím ti Jet tam hned zítra ráno a obstarat si pár tuctů lahviček. Garry Razcall, manažer. Má toho plný bar. Obvyklá cena."

„On ještě neví, že likér není nikde k sehnání?"

„Pravděpodobně neví, Phile. Určitě nakupuje jenom jednou za pár měsíců a nestará se, co se děje na trhu. Až se dozví pravdu, bude sice zuřit, ale možná, že se do té doby liquitiv znovu objeví. To nikdo nemůže vědět."

„Každopádně budu pít jednu lahvičku za pět nebo šest dní," řekl Phil. „To by mělo stačit."

„Ano," přikývl Rengall. „Člověk zůstane normální a živý," hořce se usmál. „Můžeš jít za Razcalem a říct mu, že se na něj za tu ránu nezlobíš. Zároveň si od něj kup liquitiv."

Phil Morris vstal a přecházel po místnosti. Pak se zastavil před přítelem.

„Zítra poletíš do Terranie, John. Pokud pro nás existuje nějaká záchrana, potom jedinečně odtud.“

„Jestli bude vyvinuta protilátka, dostanou ji všichni lidé, Phile. Na nikoho se nezapomene. Tak, teď už běž domů - nebo tě tam mám odvézt?“

„Proč?“ bránil se lékař. „Jsem úplně v pořádku. Poslouchej, co vlastně stojí nová basa, nevíš?“

Když se loučili, smáli se.

^ _*^ ^

Raketa prolétla horními vrstvami stratosféry a namířila si to k asijskému kontinentu, aby přistála v hlavním městě Sluneční říše, Terranii.

Sir John Rengall se nestaral o ostatní pasažéry, nýbrž se po vyřízení formalit posadil do aerotaxi a nechal se hned odvézt do svého sídla u jezera. Sotva dorazil domů, v poště videofonu objevil zprávu, že se má ihned po návratu hlásit své služebně.

Když o půl hodiny později stál před svým nadřízeným, šéf mu říkal: „Věděl jsem, že se na vás mohu spolehnout, majore Rengalle. Křižník RALPH TORSTEN startuje za dvě hodiny. Budete se hlásit na palubě u velitele majora Heinricha Bellefjorda. Společně se třemi dalšími důstojníky budete tvořit doprovodný personál. Poletíte do severní Ameriky, kde je v tamějším národním muzeu nakládána velkoprostorová nákladní loď. Přesednete a postaráte se se svými lidmi, aby byl náklad dobře naložen a aby se v pořádku dostal k Rhodanovi.“

„K Rhodanovi?“

Generál přikývl.

„Křižník TORSTEN a ta nákladní loď poletí z Ameriky přímo na Okul. Vzdálenost 41 386 světelných let. Rhodan na vás čeká.“

Všechno ostatní se dozvíte při poradě před startem. Major Bellefjord je informován o všech podrobnostech."

John Rengall zasalutoval a odebral se se svými muži na kosmodrom, kde na ně už Čekal křižník. RALPH TORSTEN mel kulovitý tvar, průměr dvou set metrů a nový lineární pohon.

Major Bellefjord byl podsaditý a působil žoviálním dojmem. Pozdravil čtyři důstojníky Sluneční bezpečnostní služby a podíval se hodinky.

„Máme ještě dobrou hodinu Času, pánové. Času dost, abychom se seznámili s událostmi. Byl jste na dovolené, majore Rengalle?"

•

„Ano, čtyři týdny."

„Tak to také nebudete mít ani tušení, co se mezitím stalo."

„Pouze před dvěma týdny jsem dostal tajné zprávy, které mě seznámily s následky používání liquitivu. To je všechno, co vím."

„Tak teď dobře poslouchejte," řekl Bellefjord a ujistil se, že jeho první důstojník kapitán Raldini připravuje start lodi. „Před časem Rhodan objevil na planetě Lepso ďábelské účinky liquitivu. Jako jeho původní výrobci byli odhaleni takzvaní Antiové, příslušníci kultu Baalol. Je to sekta kazatelů, rozprostřená po celé Galaxii. Je jich více než dvě stě milionů. Zdá se to být málo, ale ve skutečnosti je to neuvěřitelně mnoho, protože to jsou mutanti - přesněji řečeno antimutanti. Svými mentálními schopnostmi neutralizují jakoukoliv akci naší jednotky mutantů."

„Zatraceně!" zamumlal Rengall. Jeho tři přátelé se zatvářili vážně.

Bellefjord pomalu přítakal.

-

„To je věc, co? Naše největší zbraň je tudíž k ničemu, když půjde o Antie. Ale dovolte, abych pokračoval." Odkášlal si a pohlédl na list papíru, který držel v rukou. „V březnu byl odhalen útěk Thomase Cardifa."

Major Rengall zbystřil. ;

„V březnu? To jsem byl ještě ve službě a..."

„Skutečnost Cardifova útěku byla udržována v tajnosti, majore Rengalle. Rhodanův syn dostal hypnoblok, který z něj udělal novou osobnost. Osmapadesát let žil Cardif na koloniální planetě Zalitu, zapomněl na svou minulost a identitu a platil za neškodného. Nyní se však ukázalo, že Cardif už vůbec není Cardifem, nýbrž výborně zkonstruovaným robotem, který měl sloužit jako Cardifův dvojník. Samotný Thomas Cardif zmizel.“

„Neuvěřitelné!“

„A bude to ještě horší, jen počkejte!“ Bellefjord se zašklebil a znovu se podíval na hodinky. „Od jednoho z informátorů se Rhodan dozvěděl o Cardifově místě pobytu a zároveň o jménu a galaktické pozici planety, na které byly nalezeny suroviny pro výrobu liquitivu. Rhodan si tudíž logicky myslel, že bude možná najít i protilátku, když budeme znát surovinu. Vyhlásil poplach vesmírné flotily a tajemná planeta byla odříznuta od okolního vesmíru. Propukl boj. Thomas Cardif se skutečně spojil s Antii, aby s jejich pomocí uskutečnil plány pomsty na Rhodanovi a Zemi. Planeta Okul krouží kolem malé, dosud neprobádané části Mléčné dráhy. Je to horký divoký svět džungle s velkými pramoři. Atmosféra je dýchatelná, ale inteligentní život se tam ještě nevyvinul. Okul patřil mezi několik málo centrálních světů kultu Baalol. V obří pevnosti tam žilo více než tisíc kazatelů. Rhodan pronikl dovnitř, nicméně Cardifovi a asi dvě stě padesáti Antiům se podařilo uprchnout. Zdržují se kdesi na dně moří a dosud nebyli objeveni.“

„To by mělo být přece relativně prosté...,“ začal Rengall, ale Bellefjord ho přerušil: „Není to tak lehké, můj milý! Rhodanovy lodě nemají žádné speciální vybavení, pomocí kterých by vystopovali a zničili protivníka pod vodou. Nezapomínejte, že na Antie lze útočit pouze primitivními prostředky, protože se ve své obraně specializovali na nejmodernější zbraně. Jinými slovy - energetické paprsky jim neublíží, protože reflektují jejich individuální energetický ochranný Štít, ale obyčejný dřevěný Šíp s

plastikovou Špičkou je může zabít. Stejně tak nemůže byt jejich podvodní úkryt zaměřen nejmodernějšími vesmírnými loděmi, nýbrž je musíme hledat pomocí staromódních ponorek."

„Ponorky?" divil se Rengall. „Vždyť už žádné nemáme!"

„Ale máme," kývl Bellefjord. „V národním muzeu!"

Rengall klesl do křesla.

„Aha, chápu. Odpusťte. Povídejte dál."

„Už není moc co povídat. Rhodan vydal rozkaz převést na Okul dvacet atomových ponorek. Vyzbrojených. Mezitím proběhlo hypnoškolení členů posádek. Budou umět ty staré ponorky ovládat. Jejich obsluha je podstatně jednodušší než u kosmických lodí. Zanedlouho je předáme Rhodanovi. I s mužstvy."

Rengall přimhouřil oči.

„A co s tím máme společného my z bezpečnostní služby? Proč máme doprovázet transport?"

„S tím bych si nelámал hlavu," usmál se Bellefjord poněkud škodolibě. „Vy máte pouze jediný úkol. Pokud by se nám totiž podařilo chytit Cardifa živého, vy byste ho měl strážit a odvézt na Zemi. To je všechno."

Rengall pomalu přikývl a podíval se na své tři druhy.

„Tak - to je asi všechno."

Podíval se na hodinky.

„Brzy odstartujeme, řekl bych."

„Přesně za dvacet minut. Pojd'te, ukážu vám vaše kajuty."

„Ještě otázku," řekl Rengall, když vstával. „Proč musíme přesehnout na nákladní loď, když máme pouze hlídat Cardifa?"

„Rhodanova instrukce," odvětil Bellefjord.

^^^

Okul byl druhou ze tří planet. Kroužil kolem osamělého bezjmenného slunce ve vzdálenosti, která umožňovala dobré podmínky k životu. Okul byl prasečem, který si Antiové vybrali

pro zbudování základny. Tady Cardif objevil prostředek, ze kterého bylo možno vyrábět likér liquitiv. S pomocí Antiů a Skokanů se mu podařilo rozšířit tento odporný jed po všech obydlených planetách známé Galaxie.

Pevnost zde padla. Nacházela se tu Čistící zařízení pro surovinu k výrobě drogy - sekret ze žláz dvoumetrových pancéřových housenek, jež žily všude na Okúlu. Tato v podstatě neškodná zvířata byla Pozemšťany pokřtěna jako blátaci.

Pevnost padla, ale Cardif unikl. Pořád ještě se musel zdržovat na planetě, protože byla hermeticky uzavřena. Více než pět tisíc jednotek pozemské flotily tvořilo neproniknutelný prstenec.

Rhodan se pohyboval kolem Okúlu na palubě IRONDUKE a nechával povrch planety neustále střežit. Byl pevně přesvědčen, že mu Cardif tentokrát neunikne.

„Doktor Gori Nikolate se těmi blatáky blíže zabýval," poznamenal plukovník Jefe Claudrm. Přišel na poradu do Rhodanovy kajuty, zatímco major Hunds Krefenbac, první důstojník, zůstal ve velínu. Kromě Rhodana tam byli ještě Reginald Bull a matematik dr. Caři Riebsan-

„A nač přitom přišel?" napjatě se zeptal Rhodan.

Jefe Claudrin se zatvářil vážně. Vypadalo to, že se necítí dobře.

„Doktoru Nikolatemu se podařilo najít sekret blatáků, ze kterého je vyráběn onen likér a kterému je připisována působnost drogy. Přesto je však zoufalý, protože má podezření, že účinnou látkou by mohl být hormon. Nicméně ujistil mne, že velice brzy bude moci extrahovat liquitiv."

„Slabá útěcha," konstatoval Rhodan. „Ale pořád je lepší nějaká naděje, než žádná. Protože máme málo času, musíme na Zemi dopravit dostatečné množství blatáků, aby se jimi vědci mohli zabývat. Claudrine, zaříd'te to!"

Epsaleran zašeptal instrukce svému adjutantovi a Rhodan zatím mluvil s ostatními. Adjutant vstal a opustil místnost. Když se

krátce nato vrátil, plukovník Claudrin mohl ohlásit, že jedna z lodí státní třídy s blat'áky na palubě je už na cestě k Zemi.

Zabzučelo signální zařízení.

Rhodan je chvíli sledoval, a pak teprve zmáčkl tlačítko. Na malém monitoru se objevila Krefenbacova tvář. Jako obvykle mu tmavé vlasy visely do čela, jako by se několik týdnů nečesal.

„Pane, další hyperspojové hlášení z Terranie. Situační zpráva. Mám vám to přehrát?“

Rhodan chvíli přemýšlel a pak zavrtěl hlavou. „Ne, nechť toho, pan Bull za vámi přijde.“ Bull zavřel, ale vstal.

„Vždyť už jdu — vždycky já. Ted' se zase nedozvím, o čem tady bude řeč.“

„Možná, že se ve spojové centrále dozvíš mnohem zajímavější věci,“ utěšoval ho Rhodan a přitom ještě netušil, jakou bude mít pravdu. Počkal až Bully zmizí a pak pokračoval: „Ta věc s protilátkou tolik nespěchá, v první řadě jde o to, abychom zneškodnili pachatele. Antiové tvoří nebezpečí pro civilizaci Galaxie. Kromě toho... musíme chytit Thomase Cardifa,“ rozhlédl se. „Musíme ho chytit živého.“

„Rozkazy byly vydány,“ přikývl plukovník a dál to nekomentoval.

„Dvacet ponorek bude stačit,“ poznamenal matematik Riebsan svým zamyšleným způsobem. „Každopádně by měly najít úkryt Antiů na dně moře. Co se stane potom, to nedokážu říct předem.“

„RÁLP TORSTEN a nákladní loď dorazí zítra.“ Rhodan netrpělivě pohlédl ke dveřím, jako by se už nemohl dočkat, jaké novinky Bully přinese.

„Ty ponorky okamžitě nasadíme do akce, aby mohl začít lov.“ Zvenčí bylo slyšet kroky, pak se otevřely dveře a Bully se vrátil do kajuty. V ruce držel nějaký lístek. Padl do křesla a vyčítavě zvedl lístek nad hlavu.

„Tady to máme!“ zaječel. „Mohli jsme si to myslet.“ „A co?“ netrpělivě se zeptal Rhodan. „Dej mi to!“ „Mám Jenom body,“ odpověděl Bully a nedával papír z ruky. „Z toho byste nebyli chytrý. Zpráva byla mnohem delší. Můžeš si ji pozdějc poslechnout, Perry. Tady je to nejdůležitější:

Centrála Generál Cosmics Company hlásí, že vážnou dodávky liquitivu. Skokani a další bytosti sice vozí své obchodní zboží na Zemi a koloniální planety, ale ani jediná loď nepřivezla zásoby liquitivu. Vypadá to, jako by byla výroba zastavena. Na Zemi žije více než dvě stě milionů letáků, kterým najednou schází droga. Ceny za liquitiv závratně rostou. Kdo má zásoby, prodává je s obrovským ziskem, aniž by si uvědomil, že sám může být zejtra bez liquitivu. Už jsou hlášeny další vzpoury. Fetáci dávají vládě za vinu, že není dost drogy. Sluneční bezpečnostní služba musela na několika místech zakročit- Zemi zachvacuje panika.“

Bully zmlkl. Podíval se na lístek, pak pokrčil rameny a zmačkal jej.

„To je všechno?“ zeptal se Rhodan.

Bully přikývl.

„Jestli ti to nestačí...“

„To je víc než dost - přesně to, čeho jsem se obával. Antiové za daných okolností nemohou jednat jinak. Stahují drogu a více než dvě stě milionů lidí zešílí. Hrozí chaos. Mají nás v rukou.“

Zasmušile pohlédl před sebe. V jeho očích bylo něco jako beznaděj. Zatím měli dost času k získání protilátky. Ovšem jestliže na Zemi nebude žádný liquitiv, krize už začala. To byl velký rozdíl.

Jefe Claudrin poznamenal: „Pane, já bych si nedělal tolik starostí. Máme přece ještě liquitiv z Lepsa. A kromě toho vezeme na Zemi blaťáky.“

Rhodan přikývl.

„Máte pravdu, plukovníku. Člověk nemá nikdy vzdávat nadě-

ji, dokud nějaká existuje. Kromě toho jsme na Lepsu ukořistili poměrně značná množství liquitivu, abychom jím zabezpečili Zemi na několik dní. Zařídíte to, prosím? Každý drogově závislý Člověk musí získat odpovídající množství zdarma. Černý obchod musí být stíhán nejtěžšími tresty. To by bylo všechno. Postarejte se, aby akce proběhla co nejrychleji."

Epsaleran vstal a vydusal z kajuty. Slyšeli jeho těžké kroky ještě když byl padesát metrů daleko a nastupoval do výtahu.

^ ^ ^

Pod ochranou mocné flotily Země přistály lodě IRONDUKE, RALPH TORSTEN a nákladní loď na břehu největšího oceánu. Po Antiích nezůstalo nikde ani stopy. Seděli kdesi na dně moří a čekali. Nikdo nevěděl, zda mají možnost sledovat, co se děje na povrchu planety.

Bylo vyloženo dvacet atomových ponorek a pomocí antigravových zařízení uloženo do vody. Následující dva dny byly zasvěceny cvičným manévřům.

Potom Rhodan svolal velitele ponorek k sobě na palubu a seznámil je se situací. Ve velké jídelně se shromáždilo zhruba padesát důstojníků a techniků.

„Je to pro vás neobvyklý úkol," začal Rhodan a sledoval pozorně naslouchající muže. „Zatím jste řídili kosmické lodě a nyní jsou to ponorky. V podstatě to není velký rozdíl, protože oba tyto druhy strojů byly zkonstruovány, aby se lidé mohli vnořit do jim nebezpečných živlů. Na jedné straně je to vakuum, na druhé voda. Na dně této velké vody se kdesi ukrývá nebezpečná moc Antiů,"

Čekal, ale nikdo nekladl otázky.

„Tedy dobrá, přejdeme k vašemu vlastnímu úkolu. Každý velitel obdrží mapu povrchu planety. Není na ní víc než obrysy kontinentů a tím pádem i obrysy moří. Všechna moře jsou pro-

pojena, podobně jako na Zemi. Každý velitel kromě toho dostane svůj určený sektor, který musí prohledat. Budete ve stálém spojení s mojí centrálou. Pokud si někdo z vás bude myslet. Že hledané objevil, okamžitě to ohlásí. Ostatní ponorky přestanou pátrat a přispěchají mu na pomoc.

Útočit se bude pouze když k tomu vydám rozkaz. Je to jasné? Především poslední bod?"

Muži mlčky přitakávali.

„Výborně. Každá pátá ponorka dostane přiděleného bezpečnostního důstojníka, který se v případě, že se Antiové vzdají, postará o jejich zatčení."

Jeden z důstojníků se zeptal: „Vztahují se instrukce bezpečnostních orgánů taky na operace ponorek?"

„Ne, pochopitelně ne. Jenom na případné zatčení Antiů a jejich spojenců."

Rhodan se vyhnul tomu, aby vyslovil jméno svého syna, ale každý věděl, koho má na mysli. Mluvil ještě asi deset minut, pak přikázal start ponorek na příští den.

Ještě téhož večera odstartovala IRONDUKE, aby se vrátila na svou pozorovatelskou pozici. RALPHTORSTEN zůstal k ochraně nákladní lodi.

^ A ^

Profesor Wild, kapacita v oblasti sekretů a hormonů, si nezoufal. Jeho spolupracovníci to chtěli vzdát. Zprávy, které se sbíhaly ze všech částí světa, byly stejně pesimistické jako jejich výsledky. Nikdo nemohl říct, proč látka ze žláz blaťáků může být drogou. Podle všech výsledků to nebyla droga, nýbrž prvotřídní rychle působící prostředek k obnovování buněk. Zatím ještě nebyla zodpovězena otázka, zda je to sekret nebo hormon, ovšem to nebylo tak důležité. „Je to skutečně tatáž látka, kterou nacházíme v lahvičkách li-

quitivu?" zaúpěl doktor Koalu, lékař, který před časem sehrál důležitou roli v boji proti plazmatické příšeře.

Z oddělení mikroskopie přišlo hlášení: „Pro profesora Wilda: Účinná látka bez nálezu!"

Doktor Koatu zasténal: „Bez nálezu! Copak jsme mohli Sekat něco jiného?"

V tuto chvíli byli lékaři na Zemi se svým uměním v koncích. ^ A

^

Trvalo několik dní, než nákladní loď roznesla ponorky do jejich oblastí. Potom bylo zahájeno koordinované pátrání.

Ve velínu ponorky se rozzářily monitory. Byly umístěny tak, aby ukazovaly všechno ve směru plavby.

Ponorka byla naprosto tichá a zvolna klesala ke dnu. Voda byla stále temnější, a nakonec úplně černá. Z ryb nebo dalších bytostí nebylo vidět nic.

Jakmile se rozzářily reflektory, muži na palubě na okamžik oslněné zavřeli oči. Když je znovu otevřeli, moře už bylo opět průhledné, ale nikdo nedokázal odhadnout vzdálenost, protože neexistovaly žádné orientační body. Bylo vidět deset metrů dopředu? Nebo sto?

Hloubkoměr ukazoval dvě stě metrů, když se loď lehce zachvěla, jako by dosedla na dno. Ale to nebylo dost dobře možné, protože nebyli dostatečně hluboko.

„Co to?" zjišťoval Rengall s pobledlou tváří. Neměl strach, ale voda mu připadala jaksi nebezpečnější než vakuum vesmíru. „To už jsme dole?"

Kapitán ponorky Torsin odečítal přístroje. Monitory neukazovaly nic. Zapnul rychle zařízení, které umožňovalo pohled přes monitory pod břicho ponorky.

Byla tam voda, nazelenale se třpytící a nekonečná voda, aniž by bylo vidět dno moře. Ponorka dál klidně klesala.

„Možná nějaký zvíře," domníval se Brischovski. „Třeba něco jako velryba."

„Když tu nejsou malé ryby, nebudou tady ani velké. Vyloučeno!"

V hloubce přesně jednoho tisíce metrů však byl dokázán pravý opak -tohoto tvrzení. Příšera s obrovskými očima, která k nim zvolna připlouvala, nepřipomínala nic, co by existovalo na Zemi a v jejích mořích. Byl to ztělesněný šílencův příznak a co se velikosti týkalo, snadno to mohlo konkurovat ponorce. Především bylo vidět oko té velké ryby. Mělo v průměru zrubá dva metry a cizího vetřelce si zvědavě prohlíželo. Ale - byla to zvědavost?

„To je hrůza!" záupěl Rengall zděšeně a chytil se žebříku.

„Takže tady jsou nějaká zvířata."

„Možná, že jenom jedno zvíře," zamumlal velitel Torsin a dál klesal s lodí ke dnu. Příšera stoupala opticky nahoru a nakonec zmizela z dohledu.

„Nevíme, zda jsme narazili na tohoto giganta v hloubce dvou set metrů, ale je to pravděpodobné. Docela určitě jsou neškodní, jinak by zaútočili. Ale to oko..."

„Velice zvláštní oko, pane," přikývl poručík Brischovski.

Torsin na něj ostře pohlédl.

„Proč bylo zvláštní?"

„Zkoumavě si nás prohlíželo a bylo v průměru dva metry velké. Z celého toho zvířete jsem vlastně viděl jenom to oko. Jako by si mě fascinované prohlíželo a nechtělo mě nechat být."

„Určité hypnotické účinky," přikývl Torsin. „Působilo to inteligentně a zajímavě. Kromě toho se divím, že toto zvíře vydrží velký tlak vodních mas v takové hloubce."

Rengall se už z úleku vzpamatoval. Pohlédl na hloubkoměr, který nyní ukazoval tisíc čtyři sta metrů.

Chvíli mlčeli.

Dva tisíce metrů.

A už viděli dno moře. Bylo hladké a rovné, bez zvláštních vyvýšenin nebo prohlubní. Bylo nažloutlé. Nenacházeli tam vůbec žádné rostliny. Ani zvířata. Jednou však objevili zvláštní stopy, které nemohly vzniknout jen tak samy od sebe. Pocházely snad od onoho „okodraka“, kterého pozorovali?

Stopa náhle končila a nepokračovala. Bytost, která ji zanechala, tu musela opustit dno a vystoupat do výsky. . ,

Zabzučel palubní interkom. Torsin zmáčkl tlačítko.

„Co se děje, Hallere?“

„Volání z velínu IRONDUKE, pane, zkouška spojení. Při vhodné příležitosti chtějí krátkou zprávu.“

„Potvrďte příjem a ohlaste negativní nálezy.“ „V pořádku, pane.“

Torsin vypnul spojení.

„Co bych měl hlásit? Nemí co hlásit. Prozkoumáváme dno moře, to je všechno.“

Zdálo se, že je to skutečně všechno.

Pátrací paprsky ponorky neustále předháněly plavbu a nevracely se. Neodrážely se. Mořské dno trochu klesalo a během dvou set mil se snížilo o tisíc metrů, takže celková hloubka nyní dosahovala tří tisíc metrů. Tím bylo dosaženo maximální hloubky. Naštěstí se dno po třech stech mílích začalo opět zvedat k pobřeží.

Ovšem jeho vzhled se tím nijak neměnil.

Až zhruba padesát mil před kontinentem. Nejdříve viděli zvlněné dno, které začínalo mít i kamenitý charakter, pak se objevily první Škvíry a praskliny. Nebylo možné do žádné z těch prasklin vklouznout, protože byly pro ponorku příliš úzké a neumožňovaly dostatečné manévrování. Kromě toho vzpomínka na podmořskou příšeru nebudila v posádce ponorky zrovna velkou důvěru.

Nicméně ponorka U-35 pečlivě prohledávala podzemní skalnaté pohoří, ale bez žádoucího úspěchu.

Potom stoupala dál ve směru ke kontinentu, aby ve vzdálenosti deseti mil od pobřeží plula při dnu. Nejdříve severně až k mysu, pak směrem na jih, do otevřeného moře. Z hlášení, která přicházela do centrály, se dalo vyčíst, že ani ostatní ponorky zatím na nic nenarazily. Muselo by tedy být vyslovené náhodou, kdyby objevili nějakou podzemní pevnost, takové pátrání mohlo trvat klidně celé týdny.

A pak třeba stejně nic nenajdou!

V nejjihnějších bodě své operační oblasti se U-35 obrátila a opět nabrala kurz k severu. Přestože to vypadalo hloupě, Torsin připlul s ponorkou tak blízko k pevnině, že jenom několik metrů pod hladinou pluli při skalnatém pobřeží. Někdy bylo pobřeží tak blízko dna, že pluli sice těsně při pevnině, ale v hloubce pěti set metrů, aby vůbec mohli prohledat dno.

Rengall sledoval nebezpečný manévr skepticky.

„To musíme plout tak blízko při těch hrozných skalách?“ stěžoval si a nespouštěl monitor z očí. „Máte přece své speciální pátrací a zaměřovači přístroje a nemusíte ohrožovat posádku a loď.“

Kapitán Torsin se pomalu otočil a pohrdavě pohlédl na bezpečnostního důstojníka.

„Zatím jsme si dobře rozuměli, majore. Chcete si rozumět i dále? Dobrá, pak se nestarejte o moje záležitosti. Zodpovědnost za loď nesu pouze já a vím přesně, co mohu udělat. Vy jste sice major a já jenom kapitán, ale v této záležitosti to nehraje žádnou roli. Naše přístroje nejsou schopny zaměřit nekovové předměty, například štolu nebo nějakou soutěsku, která leží pod vodou. S ponorkou se musíme přiblížit co nejvíce ke skalám, abychom je mohli opticky prohledávat. Taková pevnost by potom mohla ležet, jak si umíme dobře představit, docela klidně pod kontinentem.“

„Já vás přece nekritizuji, já se jenom ptám,“ zavrčel John Rengall.

Torsin chtěl ještě něco dodat, ale přerušil ho výkřik poručíka Brischovského.

„Támhle... tunel..."

Torsin reagoval překvapivě rychle. Popadl řízení a manévroval ponorkou blíž ke skalnímu svahu. Za okamžik pak objevili docela zřetelné kulatou, černou skvrnu, která se v mžiku projevila jako jeskyně. Reflektory nenarážely na žádnou zadní stěnu.

Torsin pohlédl na Rengalla.

„Nevím, jestli to mám risknout. Stačí sebemenší chybička. -."

Rengall mlčel. Neporadil mu a ani mu nedodal odvahy. Ovšem ani mu nevymlouval jeho rozhodnutí.

Poručík Brischovski řekl: „Hm, ano."

„Torsin se ještě více přiblížil k tunelu, aby si jej prohlédl zblízka. Neprokazoval žádné stopy umělého opracování, vypadal jako něco, co stvořila příroda. To však mohlo být zamaskování- Nebo taky ne.

Když Rengall přečetl v Torsinově tváři úmysl za každou cenu prozkoumat nitro tunelu, řekl jen: „Máte přece podmořské skafandry, nebo snad ne?"

Torsin překvapeně přikývl.

„Ano, je to tak. Málem bych na to nepomyslel. Než bychom riskovali celou ponorku, raději tam pošlu dva ze svých mužů, ale nevěřím, že to bude nebezpečné."

Rengall se pohnul.

„Když mi dáte dobrého muže, budu ochotně..."

„To nepřichází v úvahu!" energicky protestoval Torsin. „Nesu za vás zodpovědnost. Kdyby se vám něco stalo..."

„Jsem vášnivý sportovní potápěč," uklidňoval ho major. „Vaše skafandry umožňují potápění v hloubce tří set padesáti metrů. Tady máme jenom dvě stě metrů. Vezmu si paprskomet."

„Máme celkem Čtyři neutralizované ruční paprskomety," souhlasil Torsin. „Ostatní není možné používat pod vodou. Hm, takže dobře. Souhlasím. Ale na vaši zodpovědnost."

„Jasně, kapitáne. Nemůže se vůbec nic stát, když tu na nás počkáte. Snad ten tunel nebude dlouhý...”

Už jenom spojař Haller měl nějaké zkušenosti se sportovním potápěním a proto se stal Rengallovým průvodcem. Nebyl dvakrát nadšen pro tento úkol, ale také nechtěl platit za zbabělce. O deset minut později byli oba muži vypuštěni poté, co vyzkoušeli vysílačky, a odrazili se od ponorky.

Jejich speciální skafandry byly doslova ideální. Těžké kyslíkové bomby už nebyly zapotřebí, protože o vzduch k dýchání se po zhruba dvacet hodin postarala elektrochemická sloučenina. Zabrala tak málo místa, že nebyla větší než náramková vysílačka. V kapse na pravém stehně byl schován paprskomet.

U-35 stála bez hnutí na místě a pomáhala oběma potápěčům svými reflektory.

„Je tady nádherně,” řekl do mikrofonu Rengall a otočil se. „Ve volném moři se člověk cítí bezpečněji než ve stísněné ponorce.”, Torsin zabručel: „Ale jenom dokud vám budu svítit. Divili byste se, jak rychle by vás to přestalo bavit, kdybyste se najednou ocitli v temnotě. Zbytečně se nezdržujte. Haller už je u vstupu do jeskyně.”

Rengall v duchu zanařoval, protože kapitán ponorky neměl smysl pro romantiku, nicméně následoval spojaře.

Haller stál ve vstupu do jeskyně a ukazoval do jejího černočerného ústí.

„Nic tu není vidět, majore. Ale vypadá to opravdu na nějaký tunel. Možná, že už jsme našli Antie.”

„Možná ano, možná ne,” zůstával Rengall skeptický.

Přistál měkce vedle Hallera. Světlo z reflektorů U-35 proniklo zhruba ještě asi padesát metrů do jeskyně, ale její konec se ztrácel v temnotě.

„Budeme muset plavat,” poznamenal Rengall. Haller přikývl, jako by nic jiného nečekal.

Odrazili se a pluli tunelem, který se zvolna zužoval. U-35 by

se tu nedostala daleko, což Rengall s určitým zadostiučiněním sdělil příteli Torsinovi. Když se kolem nich setmělo, zapnuli své vlastní příruční reflektory, připevněné na helmách.

Světlo pronikalo do vzdálenosti deseti metrů, ale to jim stačilo.

Jeskyň se proměnila v téměř kulatý válcovitý tunel o průměru deseti metrů. Stále ještě nebylo vidět žádné stopy umělého osvětlení.

Vzadu za nimi se východ proměnil ve velkou světlou skvrnu. Když však jeskyň zahnula, skvrna zmizela. Teprve nyní skutečně osaměli.

Vznášeli se v neskutečném světě stínů. Byla tu jenom tma a skály, nic jiného. Žádné ryby ani rostliny.

Pluli zhruba dvacet minut a urazili několik set metrů, když se chodba začala rozšiřovat. Zatím nebylo možné poznat, jestli jsou opět na volném moři, nebo jestli objevili jeskyni neznámých rozměrů. To druhé bylo pravděpodobnější.

Že by podzemní moře? Obrovská, vodou naplněná jeskyň, spojená přímo s oceánem?

„Co teď?“ zeptal se Haller.

„Budeme hledat,“ navrhoval Rengall, ale sám příliš nevěřil v možnosti úspěchu. „Budeme plavat při stěně.“ „Co je?“ ozval se ve sluchátkách Torsinův hlas. „Kde teď k čertu jste?“

„V jeskyni naplněné vodou. Nevíme, jak je velká.“ „To vypadá na falešnou stopu,“ poznamenal kapitán zklamaně. „Koukejte se vrátit.“ Ale Rengall se nechtěl tak rychle vzdát. „Proč, kapitáne? Možná, že najdeme pokračování tunelu...“ „Povídám, abyste se vrátili, majore. Nebudeme ztrácet drahocenný čas, jasné?“

, Rengall viděl Hallera těsně vedle sebe. Jeho obličej připomínal otazník.

„Dobrá, jdeme," řekl Rengall. Nemělo smysl se s Torsinem hádat. Koneckonců tu velel.

O necelou půlhodinu později se hlásili u Torsina právě včas, aby zaslechli zprávu z vysílačky, která přišla z paluby IRON-DUKE a byla určena všem ponorkám.

„Všem ponorkám na Okúlu: Okamžitě se vynořit a vyčkávat, dokud nepřijdou nové rozkazy. Pátrání zatím zastaveno. Rho-dan."

Kapitán Torsin překvapeně pohlédl na majora Rengalla.

„Co to má znamenat?" zeptal se. „Že by někdo objevil ty zatracené Antie?"

Rengall zvolna zavrtěl hlavou. „,

„To asi těžko, kapitáne, spíš se stalo něco nepředvídaného. Však se to brzy dozvíme." Vnořili se do podvečera. Slunce se sklánělo nad západem. Brzy začne noc.

Tri dny poté, co kulovitý křižník ANTILLEN přivezl na Zemi housenky zvané bláťáci, doktor Koatu se otočil na profesora Wilda, který mu cosi podával.

Vzal zprávu z jeho ruky a četl. V Heidelbergu byla vyvinuta nová metoda. Bylo prokázáno, že výměšky ze žláz bláťáků nejsou jedovaté a že ani nevyvolávají závislost, šlo o skutečně prvotřídní omlazovací prostředek. Ovšem Heidelberg poprvé vyslovil podezření, zda v liquitivu není kromě omlazovacího prostředku ještě další látka, která zatím nebyla odhalena.

„Takže?" zeptal se profesor Wild svého spolupracovníka, když Koatu pečlivě prostudoval zprávu.

„Možné to je," přiznal Koatu proti své vůli. „Ale kde hledat tu druhou látku? V likéru, nebo v tom sekretu?"

„Koalu, to se ptám taky."

Když Phii Morris ráno po večírku přišel do klubovny golfových hráčů, aby uskutečnil radu svého přítele Rengalla, čekalo ho nemilé překvapení.

Manažer Garry Razcall ho přijal bez obvyklé přívětivosti. Vypadal nervózně a zaskočeně a vůbec to neskrýval.

„Co tady tak brzy ráno chcete?“ vyjel na něj. „Teď přece nikdo nehraje.“

„Nemám v úmyslu hrát golf,“ vysvětloval mu lékař. „Spíš jsem chtěl navštívit váš bar.“

„To už udělal někdo v noci,“ odvětil Razcall a oči se mu přimhouřily do škvírek. Zkoumavě si Morrise prohlížel. „Včera jste na tom byl dost špatně.“

„Scházel mi liquitiv. Proto jsem tady. Sir Rengall mi říkal, že máte zásoby. A protože pojedu do města teprve za několik týdnů, bylo by od vás milé, kdybyste mi několik lahviček přenechal. Jistě budete mít zase možnost nějaký koupit.“

Razcall nechal doktora v klidu domluvit. Pak zareagoval: „Přišel jste o několik hodin později,“ řekl a zdůraznil svá slova- „Sir Rengall byl posledním, kdo ode mne dostal liquitiv.“

Ale "

„Pojďte se mnou,“ vyzval ho manažer a kráčel napřed ke klubovně. Klubovna byla umístěna v krásném srubu se širokou verandou a dřevěnými schůdky. Velká okna byla zamřížovaná. Jedna mříž však scházela. Byla násilně odstraněna a její zbytky ležely na pěstěném trávníku. „Podívejte se sám, doktore. Táhle naproti, za barem ve skříni, byl liquitiv. Ukradli mi ho. Přesně jako včera večer u Rengalla. Dřív se kradly peníze, dnes se krade liquitiv. Svět se mění!“

Zdálo se, že pořád ještě netuší, co je důvodem náhlé krádeže. To byla Momsova poslední šance. Ihned jí využil,

„No, on ten likér není zase tak levný. Hm..., že bychom se napili?"
Razcall přikývl. Pravděpodobně Morrise už nepodezříval.
„Dobrá, doktore," vykročil k baru a vytáhl břichatou láhev.
„Whisky?"
„Raději liquitiv. Přece tady ještě něco máte, ne?"
Razcall překvapeně zavrtěl hlavou.
„Ale nemám! Neříkal jsem vám, že mi ho ukradli? Ano, ukradli všechno, i těch pár lahviček, co stály pod barem. Nenechali tu ani jednu. Budu muset ještě dneska do města, abych nakoupil nový, jinak mi členové klubu rozmlátí klubovnu."
Phii Morris nyní považoval za vhodné, aby manažerovi nalil čistého vína.
„Můžete se spolehnout, že v celé Americe neseženete ani lahvičku toho likéru, ani když nabídnete desetinásobek ceny. Téměř žádný liquitiv už není dodáván. Vypadá to, jako by vláda chystala násilnou léčebnou kúru. Následky si dokážeme představit. Během čtyř týdnů bude dvě stě milionů závislých lidí buď úplně šílených, nebo zemřou."
Razcall se podíval na Morrise úkosem.
„To jste věděl už včera večer, když si Rengall vzal těch sto lahviček? Věděl to i Rengall?"
Morris přikývl, ale Razcall se pobaveně zašklebil.
„Takže jste naletěl stejně jako já? Výborně. Co teď? Vidíte jako lékař nějaké východisko?"
„Nenašli žádné v Terranii, jak bych mohl najít nějaké já? Musíme zkrátka někde sehnat liquitiv, to je jediná možnost. Nemám chuť strávit zbytek svých dní v blázinci. Mohu žít ještě devět nebo deset let. To chci."
„Já také," přikývl Razcall. „Kde najdeme liquitiv?"
„Ve městě. Zamkněte klubovnu a pojd'te se mnou. Máte nějakou zbraň?"
Razcall překvapeně přikývl.

„Ano - přirozeně. Nač ji potřebujete?"

„Vezmeme ji s sebou!"

^ ^ , ^

Když přijeli do města, už z dálky viděli dav lidí, který se tlačil před skladem liquitivu ve skladištní oblasti.

„Předem se tam nedostaneme. Dobře znám šéfa skladu. Pokud ještě nějaký liquitiv má, pár lahviček nám nechá, to můžu zaručit. Pojd'te, doktore."

Vystoupili z auta a obešli sklad, aby se k němu přiblížili přes dvůr k zadnímu vchodu. Nikdo je nezadržel a tak mohli dorazit až k zadnímu vstupu. Ale tam je k jejich překvapení zastavil policista.

„Stát! Kdo jste?"

Razcall se usmál.

„Golfový klub, pane. Já jsem jeho manažer." „Co tady chcete?"

„Jakže? Copak jste ten podnik zabrali? Mám v úmyslu nakupovat pro náš bar. Je to zakázané?"

„Můžete si nakupovat co chcete, jenom žádný liquitiv. Smíte projít, ale než opustíte sklad, budete prohledáni." „Ale to je..."

„To je rozkaz," pokrčil policista rameny. „Zeptejte se mých nadřízených, když mi nevěříte. Patrně jste si nevšimli, že byl vyhlášen výjimečný stav."

„To kvůli liquitivu?" divil se Morris.

Policista si ho nedůvěřivě prohlížel.

„Toho jste si taky už všiml?"

Dorazili ke správci skladu v jeho kanceláři, Kromě něj tam byli ještě dva úředníci v uniformě. Studovali nějaké papíry a tise debatovali. O nové hosty se nezajímali.

„Helou, Reboku, co se děje? Copak máme zase prohibici?"

Rebok, postarší muž v modrém plášti, sevřel Razcallovu dlaň a pozdravil i Phila Morrisse.

„Docela to tak vypadá, Garry. Ovšem veškerá prohibice se omezuje pouze na liquitiv. Všechno nám sebrali.“

„Sebrali?“ vyděsil se Razcall a zbledl. „Co to má znamenat? Sebrali? Zabavili? Chci nakupovat.“

„Je mi líto, Garry. Můžeš mít všechno, jen žádné liquitiv.“

„Ale...“

Jeden z úředníků vzhlédl a řekl: „Kdo jste?“

Razcall odpověděl, pak představil i Morrisse a dodal: „Jsem lékař, poručíku. Pokud budete zadržovat existující množství liquitivu, dojde ke katastrofě. Ve městě se srocují drogově závislí lidé. Sam dobře víte, že šest dní poté, co Člověk vypije poslední lahvičku liquitivu, dojde k nervovému zhroucení. Můžete si to zodpovědět?“

„Nebude to trvat šest dní, doktore. Zásoby jsou pouze registrovány a budou rozděleny tak, aby každý závislý dostal jednu lahvičku. Vláda nechce nic než pět dní času.“

„Pět dní času? Jak tomu máme rozumět?“

„Z vesmíru jsou přiváženy další náklady liquitivu. Společně s existujícími zásobami to bude stačit, aby bylo obyvatelstvo Země zásobeno z devadesáti procent. Zbývajících deset procent bude také mimo nebezpečí, pokud se objeví utajené zásoby. Vyjádřil jsem se jasně?“

„Bylo to dost jasné,“ přikývl Morris. „Ale co bude, až uplyne tahle lhůta? Přiletí nové transporty? Je zabezpečena další várka zboží?“

„Je mi líto, na tohle vám nemohu odpovědět.“

Rebok pokrčil rameny. Řekl Razcallovi: „Kdybych to věděl dřív, pár lahviček bych ti obstaral. Ovšem takhle... je mi líto, Gany.“

„To nic, není to tvoje vina. Minulou noc mi někdo ukradl devět set lahviček liquitivu- Možná, že to bude zajímat policii.“

Oba policisté se o to skutečně zajímali a sepsali s ním protokol.

Když pak jeli autem do města, zapnuli si rádio.

Katastrofa už pomalu začínala. Na všech kosmodromech Země se tlačili lidé. Pokoušeli se pomocí úplatků nebo výhrůžek nasedat a získávat možnost odletět kamkoli mimo Zemi v naději, že na ostatních obydlených planetách bude dostatek liquitivu. První katastrofální hlášení zněla ještě poměrně neškodně. Například skupina mužů přemohla posádku malé nákladní lodi a přinutila ji ke startu. Loď se od té chvíle pohřešovala.

Pak ovšem přišla zpráva z Jižní Ameriky, že největší kosmodrom jihoamerického kontinentu byl přepaden tisícíhlavým davem lidí. Policie je bezmocná. Haly a zařízení kosmodromu byly rozbity, tři lodě explodovaly při chybném startu a zřítily se.

To znamenalo začátek konce. Po celém světě řádili závislí na liquitivu a požadovali další dodávky drogy.

Mír a klid na Zemi se hroutil.

^ X ^

„Nemám jinou volbu," řekl Perry Rhodan a podíval se do očí Jefa Claudrina a Bullyho. „Bud' se nám ten bluf podaří, nebo ztratíme všechno. V žádném případě nemohu vydat rozkaz k zatčení dvou set milionů Pozemšťanů. Ale jinak ty šílence ne-zneškodníme."

„Co naši vědci?" tiše se zeptal Bully. „Mají k dispozici víc než pět tisíc blatňáků a mohou čisté teoreticky přece vyrábět liquitiv. Když si pospíší..."

Rhodan ho přerušil.

„Neslyšels předposlední zprávu z Terranie? Všichni odborníci souhlasí se zjištěním, že námi objevená látka není žádný jed, nýbrž vynikající omlazující prostředek."

Bully na něj nechápavě zíral.

„Tak co vyvolává tu ďábelskou závislost na liquitivu a co přivozuje smrt?"

„To naši vědci ještě nevědí. Domnívají se, že v liquitivu existuje ještě nějaká další látka, kterou se jim zatím nepodařilo najít."

„Je to vůbec možný?" vyjel Bully.

„Musím věřit tomu, co mi říkají lékaři. Tím jasněji se nám ukazuje, že naší jedinou nadějí jsou Antiové, kteří se skrývají kdesi dole na Okúlu. Neodpovídají na naše volání, ale jsem přesvědčen, že nás slyší. Takže musíme odvysílat něco, nač budou nuceni odpovědět, pokud nechtějí ohrozit svůj vlastní život."

„A Lepso?" chtěl vědět Claudrin.

„Vyřízeno," odvětil Rhodan. „Zásoby byly přemístěny na Zemi a rozděleny. Už nám docházejí. Houstnou poplašné zprávy ze Země. Už je hlášeno celkem dva tisíce mrtvých a raněných. Ne, my prostě musíme začít jednat. Výsledek se ukáže. Antiové přece nejsou sebevrazi."

Claudrin přikývl a vzal do ruky papír a tužku.

„Tak mluvte, pane."

Rhodan chvíli přemýšlel a pak diktoval.

„Pro Thomase Cardifa a Antie! Planeta Okul je obklíčena. Útěk není možný. Kromě toho mám na palubě své lodi pět tisíc blátáků, takže mohu experimentovat, i když už planeta Okul nebude existovat. Tímto vám stanovuji ultimátum přesně tří hodin. Pokud po uplynutí toho času nebudu mít recept na protilátku liquitivu, zničím Okul našimi arkonidskými bombami. Opakuji..."

^ ^ ^

Neklidná hladina moře nic neprozrazovala.

Ale tisíc metrů pod hladinou se na dně rozprostíralo rozeklané mořské pohoří. Na jeho svazích nic nerostlo, i vrcholky pohoří byly bez vegetace.

V jednom místě se skála klenula téměř kolmo a překrývala volný prostor, který nemohl být z výšky nikdy opticky objeven, i kdyby byly nasazeny odpovídající zaměřovači přístroje.

Tohle byla pevnost Antiů, poslední možnost, kam se mohli Antiové na své planetě ukrýt.

Uvnitř pohoří neustále pracovaly stroje, které zásobovaly prostor vzduchem. Svítilo se tam, byly tam chodby, místnosti a laboratoře, topilo se tam, zkrátka nikdo by netušil, že tisíc metrů pod hladinou moře může něco takového existovat.

Antiové zbudovali svůj úkryt dobře a brali přitom v potaz všechny možnosti. Počítali i s tímto nouzovým případem. Věděli, že je naprosto vyloučeno, aby byli zaměřeni, protože veškeré zařízení podzemních laboratoří se ukrývalo pod silnou vrstvou skály. Sami však měli dokonalé technické předpoklady, aby mohli přesně sledovat každý pohyb protivníka a zařídit se podle toho.

Thomas Cardif a jeden ze starších kazatelů Baalolu seděli ve spojové centrále pevnosti a sledovali nejrůznější monitory.

Když dorazilo Rhodanovo vysílání, věděli, že Rhodan neblufuje. Věděli, že Okul je obklíčen obrovskou flotilou. Tušili, že Rhodan je pevně rozhodnut uskutečnit zničení planety.

Cardif se svému otci podobal jako vejce vejci. Jenom velice dobrý pozorovatel by je dokázal odlišit.

„Nevím, jak z toho ven,“ řekl kazatel.

„Nějaké východisko bude,“ odvětil Cardif. „A my ho najdeme.“

Z reproduktorů se už podesáté opakovala Rhodanova výzva, potom jeho hlas zmlkl. Pozemšťané vypnuli vysílačky.

Cardif se podíval na hodinky. .

„UŽ nám nezbývají ani dvě hodiny, Rhobale. Příliš málo času na vypracování nějakého plánu. Rhodan se postaral o zásoby liquitivu. Jakmile dostane blátáky do svých laboratoří, hádanku vyřeší. Objeví žlázy zvířat a zahájí výrobu.“

Kazatel se usmál.

„Mýlíš se, Cardife. Samozřejmě, že Rhodanovi výzkumníci objeví žlázy a jejich výměšky, ale to jim nepomůže. Dokonce budou moci vyrábět liquitiv, ale nebude to nás liquitiv, nýbrž jenom omlazovací prostředek. To bys ty měl přece vědět nejlépe. Rhodanovo ultimátum tě patrně připravilo o tvou pověstnou chladnokrevnost. Jinak bys něco takového nemohl nikdy říct. Ovšem na druhou stranu - leží ve dvojím účinku liquitivu naše Šance?"

Cardif přemýšlel, a pak zavrtěl hlavou,

„Nechápu, jak by nám to mohlo pomoci. Než Rhodan pochopí svůj omyl, budeme po smrti. V žádném případě nezaváhá a dodrží ultimátum. Za dvě hodiny zahájí ničivou akci. Zahubí celou planetu.

Tím také sebere obyvatelům Mléčné dráhy liquitiv. Dojde k nepředstavitelné katastrofě. Nejenom na Zemi, ale všude, kde se liquitiv prodával. Škoda, že to nezažiju."

Přes kazatelovu tvář přelétl stín zklamání.

„Přemýšlejme přece, Cardife! Nějaká možnost musí existovat."

„Ano, možná tu nějaká je," hořce zamumlal Cardif a pohlédl na kazatele. „Musíme se pokusit Rhodanovi logicky objasnit, že v žádném případě nevyrobí dostatečné množství liquitivu. Když zničí Okul, bude ztracen. Pokud to pochopí, bude ochoten vyjednávat."

„Vyjednávat? Myslíš, že nám dopřeje volný odchod?"

„Možná ano, i když nerad. Musí pochopit, že nemá jinou možnost, pokud chce zabránit katastrofě. Proto bude nutné, abychom odhalili tajemství, které spočívá ve výrobě liquitivu."

„Přece nechceš...?"

„Ne! Nic mu neprozradím, jenom mu zaručím, že dřív než za tři měsíce nebude moci zahájit výrobu drogy."

„Můžeš mluvit s Rhodanem sám, jestli chceš."

„To taky budu," přikývl Cardif a vstal.

Pak Čekali, Nechtěli vysílat sami, aby nebyli zaměřeni. Čekali, až se ozve Rhodan. A pak se to stalo:

„Tady Rhodan. Za pět minut uplyne lhůta ultimáta.“

„To víme. Čeho chcete docílit, když zničíte Okul? Pět tisíc bláťáků vám k výrobě dostatečného množství liquitivu nebude stačit. Když zničíte Okul a když přitom zemřeme i my, miliardy inteligentních bytostí zahynou.“

Cardif se ušklíbl. Přestože Rhodan nedával najevo, že je překvapen okamžitou odpovědí svého nezdárného syna, bylo na něm znát, že je rozrušen.

„Je to snad moje nebo tvoje chyba?“ poznamenal Rhodan.

„Jsme připraveni vám pomoci.“

„Vy nám chcete pomoci? Poslouchám.“

Thomas Cardif věnoval Rhobalovi triumfální pohled, jako by už vyhrál bitvu. Pochopitelně, že se nepoddával přehnanému optimismu, ovšem už začínal spřádat nové plány.

„Možná, že nejdřív za tři měsíce budete schopni vyrobit liquitiv. Možná! Ale co do té doby?“

„Bylo by chybou podceňovat naše vědce.“

„Větší chybou je přeceňovat je.“

„Řečičky,“ odpověděl Rhodan netrpělivě. „Máme už jenom pár minut. Pak dám znamení k zahájení akce. Jestli máš nějaký návrh, ven s ním. Ale pospěš si.“

Cardifem to trhlo. Tvář měl plnou nenávisti, ale jeho hlas zněl naprosto klidně. Měl stejnou schopnost sebeovládání jako jeho otec.

;

„Jsme ochotni dát k dispozici tři plné sklady Skokanů. S jejich zásobami liquitivu je možné zásobit sluneční světy na několik měsíců.“

„To není špatné,“ odpověděl Rhodan. „A co požadujete Jako protislužbu?“

„Okul nesmí být zničen,“ řekl Cardif. „Za druhé nám dáte k dispozici kosmickou loď, na které může odletět dvě stě padesát

osob. Kromě toho vodu a proviant v dostatečném množství. To je všechno."

„Aha, tak to je všechno," ozvalo se z reproduktoru. Cardif se ovládal. Nesměl se nyní prozradit. Kdo se směje naposled, ten se směje nejlíp. A on, Cardif, se bude smát jako poslední!

„Je to dost málo, když pomyslíte, co vám nabízíme."

V tuto vteřinu uplynuly tři hodiny ultimáta.

„Dobrá, souhlasím. Jak se jmenují planety, na kterých jsou umístěny sklady Skokanů?" -

Když je Cardif jmenoval, Rhodan dodal:

„Budu se držet dohody s jediným omezením: Lod', kterou vám dám k dispozici, nepojme dvě stě padesát pasažérů, nýbrž jenom dvě stě čtyřicetdevět. Je to jasné?"

„Co to má znamenat?"

„To znamená, že ty neodletíš s Antii, nýbrž s námi. Jsi můj zajatec."

„Ne!"

„Takže dobrá! Odvezeme si liquitivy ze jmenovaných planet, aniž bychom tě měli na palubě, protože budeš mrtev..."

Cardif zaskřípal zuby, pak se ovládl a řekl: „To je vydírám. Smím si v klidu rozmyslet odpověď?"

„Rozmyslet si to smíš, ale ne v klidu. Mezitím obstarám loď a zařídím, aby přistála. Protože naše zaměřovače nyní znají pozici vaší pevnosti, nebude těžké najít vhodné místo k přistání."

- Cardif zalapal po dechu, pak to v reproduktoru cvaklo a spojení bylo přerušeno. Kazatel Baalolu počkal, až k tomu dojde, a řekl Cardifovi: „Baalol je zachráněn. Rhodan chce jenom tebe!"

„A ty si myslíš, že mě dostane?" posmíval se Cardif. „Jen si nemysli, že se budete moci vykoupit tím, že mne obětujete. To dřív skutečně Rhodanovi prozradím pozici pevnosti a jiných základen. Ne, tak jednoduché to není. Kromě toho mám svůj plán."

„Jaký?"

„Dej svým lidem rozkaz, aby v laboratoři připravili novou ope-

raci. Lékaři ať se odeberou do mozkového oddělení. Chci s nimi mluvit. Všichni odborníci ať počkají ve velké hale, za deset minut jsem u nich."

„Co chceš udělat?" netrpělivě se zeptal kazatel.

Thomas Cardif mu to řekl.

^^^

Rhodan už hodinu čekal ve velínu IRONDUKE a domlouval s generálem Deringhousem následující kroky, když se rozletěly dveře od spojařů a zjevil se šéfspojař. Volal: „Pane... Thomas Cardif!"

Rhodan zůstal klidný.

„Vždyť na to přece čekáme. Už jdu."

„To nemyslím, pane. Je to Cardif, ale volá přes videofon. Z povrchu planety. Nové stanoviště."

Rhodan na to neodpověděl a spěchal do spojové centrály, aby se tam na malém monitoru podíval do tváře svého syna.

„Ano, tady Rhodan. Rozhodl ses?"

„Ano, rozhodl," V Cardifově hlase bylo něco neurčitě číhavé-ho, co Rhodana varovalo k opatrnosti. Ovšem už následující slova ho zbavila obav.

„Všechno jsem si dobře rozmyslel. Chci s tebou mluvit mezi Čtyřma očima."

„Neposlouchá tě nikdo, kdo by nemohl slyšet, co říkáš."

„Nerozuměl jsi mi - chci, abychom se setkali mezi čtyřma očima a všechno domluvili."

„Abychom se setkali?" Rhodan byl upřímně zaskočen a váhal s odpovědí.

„No a co?" netrpělivě se zeptal Cardif. „Myslíš si, že tě chci zaskočit, co? A jaký by to mělo smysl? Vyšel jsem na povrch planety sám. Moji spojenci zůstali v bezpečné pevnosti a já jsem tu sám. Myslíš, že bych tolik riskoval, kdybych ti nevěřil?"

„Ty mi věříš?"

„Ano, důvěřuju ti. Proto tě prosím, abys také ty důvěřoval mně. Všechno jsem si rozmyslel a myslím, že sám sobě už nějak nerozumím. Dobrá, nenáviděl jsem tě, protože jsem tě považoval za vraha své matky a..."

„Považoval?" překvapeně se zeptal Rhodan. „Co to má znamenat?"

„Že o tom začínám pochybovat. Ale ty mi jistě všechno vysvětlíš. A já budu naslouchat. Je hodně věcí z minulosti, na které bychom mohli zapomenout."

„Upřímně řečeno, Thomasi, tahle změna je na moje gusto příliš náhlá. Kromě toho ses propracoval k těmto poznatkům ve chvíli největšího ohrožení. Nepůsobí to příliš přesvědčivě."

„Přiznávám, ale jistě bys měl vzít v potaz určité okolnosti. Kazatelé mne proti mé vůli vysvobodili od hypnobloku. Vrátili mi paměť a starou osobnost. Možná, že ještě více aktivovali nenávist proti tobě a Zemi, to já nevím. Ovšem v této bezvýchodné situaci jsem byl nucen přemýšlet. A dospěl jsem k výsledkům, které tě překvapily."

Rhodan mu však nevěřil. Neuměl si představit, že by během tak krátké doby upřímně dospěl k závěrům, o kterých hovořil.

„Nevěřím tvému obrácení," řekl nakonec, i když mu to nešlo z úst. Velice rád by mu věřil. „Chceš mě vlákat do léčky. Možná chceš třeba jenom získat čas a doufáš, že zatím dorazí nějaká pomoc. Ovšem nemělo by to význam, tato planeta je dokonale obklíčena."

T / / li

„Já vím."

„Jsem tvůj otec, Thomasi," pokračoval Rhodan. „Ale ty jsi také můj největší nepřítel. Způsobils na Zemi veliké neštěstí, a nejenom na Zemi. Jenom proto, aby ses setkal se mnou a abys nesmyslně pomstil nezaviněnou smrt své matky. Šel jsi přes mrtvolu. Je mnoho lidí, kteří tě odsoudili k smrti- A já patřím k nim. Ted' bych ti rád věřil, ale nevím, jestli smím."

„Všichni děláme chyby, I já. Chci se pokusit je napravit. Vyvinul jsem liquitiv a vím, jak se vyrábí. Mohl bych ti pomoci dokonce vyvinout antisérum, které by působnost drogy neutralizovalo, které by snad dokonce zachránilo závislé před smrtí. Ale když mne nyní odmítneš... co se pak stane?"

Rhodan se tázavě podíval na Deringhouseho a Bullyho. Oba muži uhnuli pohledem a zavrtěli hlavami. Bully pak ještě pokrčil rameny, aby tak vyjádřil, co cítí,

Rhodan chvíli přemýšlel a pak řekl: „Je pro mne těžké ti uvěřit, Thomasi Cardife. Pokud budu souhlasit s naším setkáním, pak jenom proto, abych poznal tvé úmysly. Chci zjistit motivy tvého údajného obrácení.

Ale chraň se toho, abys mi připravil nějakou léčku. 'Mí lidé budou nablízku a..'⁽

„Přijdu sám a očekávám to Í od tebe. Plošina je malá a nepři-stane na ní žádná loď. Vysadil mne tu kluzák. Momentálně jsem prakticky bezmocný, kdybys na mě chtěl zaútočit. Když přiletíš sám, budeme tu proti sobě tváří v tvář úplně sami. A ty se mě nemusíš bát. Jsem beze zbraně."

Nastala krátká přestávka. Přístroje IRONDUKE zaměřovaly místo, kde čekal Cardif.

„Za půl hodiny na tvém ostrově přistanu," řekl Rhodan. „A ještě jednou tě varuji, Thomasi. Jeden chybný pohyb a je po všem. Tohle je můj poslední pokus o smíření. Nezapomínej na to!"

„Čekám tu na tebe," řekl Cardif a monitor zhasl.

^ ^ ^

Zatímco IRONDUKE opouštěla vesmírnou dráhu, zpomalovala a nořila se do atmosféry, Rhodan se připravoval na setkání se synem. Velice dlouho přemýšlel, ale pak se rozhodl, že mu nebude důvěřovat. Do pravé kapsy kalhot si schoval malý paprsko-

met. Tak úplně beze zbraně se nechtěl vydat protivníkovi všanc. Možná, že mu křivdil, ale třeba taky ne.

Ostrov se blížil. Byl velmi malý, v průměru neměl víc než třicet metrů. Větší loď by tu skutečně nemohla přistát.

Uprostřed ostrůvku stála osamělá postava a dívala se vzhůru. Její tvář byla zřetelně k poznání. Thomas Cardif tam stál sám.

„Jestli je to léčka," skepticky zamumlal Deringhouse, „tak jsem opravdu zvědav jak vypadá. Cardif sám by pro vás neměl znamenat takové nebezpečí, pane."

Rhodan pomalu přikývl.

„Sdílím váš názor. Přistaňme tedy."

Loď se sklonila nad povrch ostrůvku a měkce dosedla. Bully doprovázel Rhodana až k výstupu.

„Perry, já se nemůžu zbavit pocitu, že tady něco nehraje. Jak chceš vědět, co se stane?"

„V levé kapse mám signální zdroj. Neustále bude prozrazovat mé stanoviště. Kromě toho vám mohu kdykoli zavolat náramkovou vysílačkou. Odstartujte a vyčkávejte na mne nahoře. Stačí?"

„Když myslíš...", řekl Bully a podal Rhodanovi ruku. „Hodně štěstí."

^ A ^

Lékaři v Terranii jásalí!

Tři dny a osm hodin jim unikalo, že chobot blát'áků obsahuje ještě další žlázy se sekrety. Prováděly se s ním první pokusy na stárnoucích buňkách a nervových drahách. Netrpělivě očekávali výsledky.

Ovšem zklamání přišlo brzy. I tato látka ze žláz chobotů představovala pouze omlazovací prostředek. Nikterak neúčila proti nervům. Nebyl to nervový Jed, který vyvolával nevyléčitelnou závislost, šílenství, a který mohl vést ke smrti.

Uprostřed výzkumů profesor Wild vyběhl z laboratoře a utíkal do pitevny, kde byla objevena tato další žláza.

Šéfem tohoto oddělení byl doktor Hughens. Vyslechl rozrušeného profesora.

„Pojďte sem, pane profesore," řekl Hughens a odvedl ho k mikroskopu.

Profesor Wild se zahleděl na vzorek náhodně objevené žlázy. Čím déle studoval její podobu, tím vzrušenější byl.

„Hughensi," šeptal, „tahle žláza přece nikdy nemůže produkovat úplně stejnou látku jako ta předchozí. Podívejte se v horní třetině vlevo!"

Udělal mu místo u mikroskopu. Hughens se sklonil. Musel dát profesorovi Wildovi za pravdu. Ovšem neříkala chemická analýza, že se jedná o identické látky?

„Nevěřím tomu," zlobil se Wild. „I kdyby naše chemické testy miliónkrát prokázaly, že se jedná o stejnou látku, budu tvrdit, že to jsou Špatné testy! Musíme použít ještě jiné výzkumné metody!"

^ A ^

Oba muži se na sebe dívali, studovali své tváře a mlčeli.

Rhodan si v první chvíli myslel, že stojí před zrcadlem. Muž, který stál přímo před ním, byl jeho dokonalým dvojníkem. Souhlasila nejenom tvář, ale i postava.

I Cardif pozorně sledoval svůj protějšek, i když z jiných důvodů. Spokojeně konstatoval, že jeho nebezpečný plán se zatím daří. Přišel Rhodan. Blízkost velké lodi Cardifa nijak nerušila. Koneckonců agregáty IRONDUKE zavaly a kulovitý křižník pomalu a majestátně vystoupal do výšky.

„Jsem tady. Přišel jsem sám."

„Přišels sám, víc jsem nechtěl. Proč jsi mi vlastně věřil?"

Rhodan strnul. Co měla tahle otázka znamenat? Pokud možno

velmi klidně odvětil: „Chtěl jsem se přesvědčit, jestli jsi nelhal. Pokud jsi byl upřímný, můžeš teď jít se mnou. Dám ti k dispozici naše nejlepší vědce a naše laboratoře. Dokonce bychom mohli zapomenout na minulost."

„Myslíš, že je to možné, Perry Rhodane?"

„Později si můžeme promluvit úplně o všem, Thomasi. Přišel jsem sem, abych přijal tvou nabídnutou ruku. Tak proč mi ji nepodáš?"

Natáhl ruku, aniž by se pohnul z místa. „Tak co je?"

Zíral do tváře svého syna, v jejíž rysech bylo cosi číhavého, vyčkávavého. Vedro bylo téměř nesnesitelné. Vzduch se mihotal, ale bylo podezřelé, že se mihotá tak, až připomíná mlhu. Rhodan začínal svého syna špatně vidět. Vzduch už se téměř nedal dýchat.

A potom, příliš pozdě, Rhodan pochopil. Vjel pravou rukou do kapsy a tasil paprskomet. Jedním skokem se ocitl před Cardifem, který však zůstal klidně stát a čekal. Narazil proti mihotavému vzduchu.

Ochranný štít z energie, přesně jak si myslel. Ovšem energetický štít v podobě zvonu neobklopoval Cardifa, nýbrž jeho, Rho-dana. Byl tímto zvonek odříznut od okolního světa.

Naštěstí, že si toho včas všiml. Výstřel z paprskometu by nyní mohl ohrozit jeho samotného. IRONDUKE už nemohla dostávat zaměřovací signály.

Takže přece jenom léčka.

Rhodanovo zklamání bylo příliš velké. Sice si pořád ještě nedokázal představit, čeho chtěl Cardif docílit, protože přece nebylo možné ho odtud dostat, aniž by si sám ublížil. Na druhou stranu - co mohl nyní dělat?

Prozradil Cardifovi, že má zbraň. To byla neodpustitelná chyba. Pokrčil rameny a schoval paprskomet do kapsy.

Jak vůbec ten štít vznikl? Co mu dodávalo energii?

Antiové.

Jenom oni dokázali mentálně vyvolat podobné energie. Museli se tedy nacházet někde v blízkosti. Ale kde?

Možná pod ním?

Rhodan měl pocit, že nasel odpověď, ale zároveň se žerné pod jeho nohama zachvěla a skalnatý ostrůvek se začal potápět-

Rhodan nemohl nic dělat! Nemohl se bránit!

IRONDUKE se nahoře na nebi rychle zvětšovala. Jako kámen padala do hlubiny. Na monitorech ve velínu se muselo zcela zřetelně ukazovat, co se tady dole děje. Ale - stihne to Deringhouse včas?

Plošina se nyní potápěla rychleji. Cardif se ani nehnu. Jeho tvář nabírala triumfální výraz. Dostal Rhodana do perfektní léčky.

Plošina klesala do jakési šachty. Země nad Šachtou se potom uzavřela. Nebe a IRONDUKE mizely z dohledu. Deringhouse určitě nebude bombardovat ostrůvek, aby Rhodana neohrozil.

Rozsvítilo se se světlo. Rhodan viděl, že ještě pořád klesají do hlubiny. Vedle Cardifa stojí tři Antiové.

Rhodan věděl, že mu zůstává ještě jedna poslední šance. Antiové nemohli energetický zvon tvořit na věčné časy. V okamžiku, kdy uvolní ochranný štít, bude muset jednat.

Pak se plošina zastavila a ve stejnou vteřinu energetický zvon zmizel. Rhodan však byl příliš překvapený, než aby s tím mohl počítat. Přesto to netrvalo déle než vteřinu a tasil paprskomet.

Ale než stačil zvednout ruku a odpálit dávku proti Cardifovi, zasáhl ho koncentrovaný paralyzující paprsek Antiů, kteří na takový jeho čin jenom čekali. Rhodan cítil, jak se jeho končetin chopil ledový chlad a způsobil mu něco jako ochrnutí- Zbraň mu vypadla z ruky. Pomalu klesl k zemi a okamžitě ztratil vědomí.

^ J. ^

Bezvědomí trvalo nejvýš několik minut, protože když otevřel znovu oči, Antiové ho právě spoutávali. Rhodan se zoufale brá-

nil, ale marně. Cardif to všechno pozoroval a vydával instrukce. V ruce držel Rhodanův paprskomet, náramkovou vysílačku a signální přístroj z levé kapsy. Když viděl, že je Rhodan bezbranný, přistoupil o krok blíž.

„Od samého začátku jsi mi nevěřil, Rhodane. To dokazují některé věci, které jsme u tebe našli.“

„A měl jsem ti snad věřit?“ odvětil Rhodan.

„Snad sis vážně nemyslel, že bych se někdy vzdal? Ne, v tomto ohledu jsem opravdu tvůj syn. Ale jenom v tomto ohledu!“ nekompromisně oznamoval Rhodanův syn. „Dal jsi mi dost času k přemýšlení. Využil jsem ho. Ty ne. To byla tvoje chyba, ne moje.“

„Budou tě pronásledovat, Thomasi. Budou tě pronásledovat až na konec prostoru a Času. Jednou tě dostanou a pak budeš mít co dělat s muži, kteří se nenechají řídit emocemi, nýbrž jenom svým rozumem.“

„Šetři síly, budeš je potřebovat,“ to bylo všechno, co k tomu Thomas Cardif řekl. Vydal Antiům nějaké rozkazy, a pak Rhodana položili na plochý vozík. Rozjeli se jakýmsi tunelem dolů. Skončili v jeskynní hale, jejíž podstatnou část zabírala vodní nádrž a v té plavala ponorka. Naložili zajatce a ponořili se pod hladinu.

^ A ^

Bully zíral na opuštěný ostrov.

„To jsem si moh myslet,“ zamumlal zlostně a zoufale. „Proč jsme ho nechali odejít?“

„Nikdo by mu v tom nezabránil,“ odvětil Deringhouse. „Obyčejná past.“

„Naváděcí signální zařízení znovu vysílá,“ konstatoval spojař.

„Mám přenést zaměření na velký monitor?“

Deringhouse překvapeně přikývl.

„Je to aspoň pět set metrů pod hladinou moře," řekl Bully.

„Šachta má dole spojení s oceánem. Asi ho někde vezou některou ze svých ponorek."

„Aniž by vypnuli naváděcí signální zařízení?" zavrtěl Deringhouse hlavou. „Tak hloupý Cardif není. Pokud zařízení znovu pracuje, pak tím něco sleduje. Měli bychom vědět, co se s Rhodanem děje, kam ho odvázejí. To je asi úmysl. Třeba ho používají jako živý štít. Tam, odkud se bude ozývat signálka, určitě nezaútočíme."

Netrvalo dlouho a sinals zmlkly. Žádný zaměřovači paprsek už nezachytil jeho funkce. Ponorka Antiů se ztratila a s ní i Pěny Rhodan.

^ A ^

Rhodanova signálka pracovala dál, ovšem byla společně s ním uzavřena v energetickém poli, které obklopovalo nejen Rhodana, ale i celou ponorku. Ani telepati na palubě IRONDUKE by tímto Šítem nepronikli.

Ponorka se nořila do tisícimetrové hlubiny a zpomalila teprve před hřebeny podmořského pohoří. Pak se přitiskla ke skále a otevřela výstupy. Rhodan byl odveden dlouhou skalní chodbou do jakési haly. Tam ho položili na stůl a přivázali, i Když se k němu blížil Cardif, téměř přátelsky se usmíval. :

„Užij si to, Pěny Rhodane. Ještě chvíli budeš schopen správně a samostatně myslet, ale brzy už ne. Ne, my tě nezabijeme, na to jsi příliš hodnotný. I tvůj mozek a jeho obsah je příliš drahocenný, než aby se ztratil v moři zapomnění. Mnoho lidí by bylo šťastno, kdyby věděli, co znáš ty. Například tajemství planety Poutník. Planety věčného života. Nebo klíč k Arkonu a jeho moci. Bylo by toho určitě mnoho, co bychom chtěli vědět, a cesta k tvému vědomí je prostá. Ale já od tebe chci ještě něco víc. Kdysi jsi mi sebral vzpomínky a dal mi novou osobnost - osobnost

strašlivého slabocha a snílka." Cardif se ještě usmíval, ale chvěl se zlobou. „Taky ti dám novou osobnost, Perry Rhodane. Staneš se mužem, kterého Pozemšťané a Arkonidané budou pronásledovat až na konec prostoru a času, a který zahyne v nenávisti národů Sluneční říše. Ty budeš nepřítelem vesmíru a tvé jméno bude proklínáno do doby, dokud tě konečně nechytanou a nezabijí. Už tušíš, jak se budeš jmenovat?" Cardif se sklonil a zahleděl se do šedivých očí poraženého nepřítele. „Netušíš to? Tak ti to řeknu. Za hodinu už nebudeš Perry Rhodan, nýbrž Thomas Cardif!"

Rhodan se nehýbal. Neodvažoval se ani pohnout. Pochopitelně, že tušil, co má Cardif v úmyslu, ale tohle bylo něco docela nového. Cardif zabil dvě mouchy jednou ranou.

Rhodan si začínal vyčítat svou sentimentalitu. Nezodpovědným chováním způsobil, že se Arkon i Země dostanou do velkého nebezpečí. Kdyby ho Cardif zabil, bylo by všechno v pořádku. Ale teď, když z něj udělá sám sebe a ze sebe potom...

„Vidím, že chápeš," triumfálně pokračoval Cardif. „Správně. Já se stanu Perrym Rhodanem se všemi jeho vědomostmi a schopnostmi. Injekce mi změní barvu OČÍ a vlasů. Naše mozkové a tělesné frekvence jsou identické, to už jsme zjistili. Já, Perry Rhodan, se za několik hodin stanu Administrátorem Sluneční říše ~ a vydám rozkaz zatknout a zabít uprchlíka Thomase Cardifa. Protože tentokrát už Perry Rhodan nebude mít se svým synem žádné slitování. No, tak co říkáš na můj plán?"

Rhodan byl realista. Chápal, že jeho situace je beznadějná. Nikdo nevěděl kde je, a i kdyby to věděli, nikdo by se neodvážil zaútočit, přestože by nyní bylo pro celé impérium nejlepší, kdyby zemřel. Cardifův plán neměl chybu. Přitom nic neriskoval. Cardif se ušklíbl a pokynul svým spolupracovníkům. Pak se ještě jednou sklonil nad otce: „Žij blaze, Perry Rhodane. Nevěřím, že se ještě někdy uvidíme, ale kdyby se to stalo, pak už se setkají dva stejně smýšlející muži, protože tvůj andělský charakter bude

pryč. Smíš zavřít oči, jsem dostatečně humánní, abych tě ušetřil pohledu na naše stroje. Přeji ti hodně štěstí, Pěny Rhodane."

Rhodan mlčel. Věděl, že slova nyní nic neznamenají. Kdo by mu mohl pomoci? Mutanti byli bezmocní. Ne - tohle byl konec. Dospěl na vrchol svého snažení a nyní z něj padal. Bude padat stejně hluboko, jak vysoko vyšplhal. Byla to závratná výška, to musel přiznat. A nikdo se nemohl zřítit z takové výšky, aniž by přitom nezahynul.

Stroje zabzučely. Nejdříve Rhodan necítil nic než příjemné teplo a mravenčení v končetinách, pak ale měl pocit, jako by někdo sahal do jeho mozku a kousek po kousku mu jej bral. Trochu to bolelo. Před očima se mu zatmělo. Už jen s námahou se soustředil, aby pozoroval a registroval, co se děje. Ale pak už byla bolest tak silná, že mu málem vybuchla hlava.

Ponořil se do nekonečné, černé hlubiny.

^ _*_ ^

Perry Rhodan nechal před časem do Terranie svázat další historické exempláře. Tímto úkolem byl pověřen profesor Wild. Tak například musel sehnat ultrafialový hormotroskop.

Před sto lety se ještě používal. Pak už ho vědci nepotřebovali. Profesor Wild si od tohoto přístroje příliš nesliboval, ale nechtěl nechat nevyzkoušeného nic, co by mohlo alespoň trochu napomoci v dalším výzkumu liquitivu.

Tři hodiny po prvním pokusu poosmnácté dospěl ke stejnému výsledku. Látka ze žláz, objevených v chobotu zvířete, která byla chemicky identická se sekretem té první žlázy, propouštěla o 0,57% méně ultrafialového světla než ta první!

Toto zjištění způsobilo v Terranii mezi odborníky rozruch. Ihned se pustili do další práce.

A pak přišlo další hlášení!

Byla řeč o fermentu, který se jmenoval Lyl a který byl objeven

teprve před dvaceti lety. Pokud se extrakt z druhé žlázy dostal do lidského žaludku a tam se smísil s fermentem Lyl, pak se extrakt proměnil v nervový jed, jehož účinnost byla d'ábelská.

Jestliže se extrakt z druhé žlázy blátáků nesetkal v žaludku člověka s fermentem Lyl, pak zůstal tím, čím původně byl, totiž neškodným, rychle působícím omlazovacím prostředkem!

Profesor Wild si držel hlavu v dlaních.

„Velký Bože," zaúpěl, „jak d'ábelské!" Vypadalo to beznadějně. Šance, že se během několika týdnů nalezne protilátka, byla pořád ještě nulová.

^ ^ ^

Když Rhodan beze stopy zmizel, Bully automaticky převzal velení IRONDUKE a tým i celé válečné flotily. Netušil, zda Rhodan ještě žije nebo už je mrtev, ale kdyby nastala ta druhá alternativa, proměnil byl Okul bez zaváhání v ohnivě slunce.

IRONDUKE kopírovala rotaci planety a vznášela se bez hnutí v nevelké výšce nad ostrůvkem. Všech dvacet ponorek dostalo rozkaz plout k ostrovu a neustále pátrat. Člun Antiů se přece nemohl jen tak ztratit. Víc se toho momentálně dělat nedalo. Slunce klesalo za obzor a zvolna přicházela noc-Bully ležel neklidně v kajutě a nemohl spát. Strachoval se o svého přítele. Mamě vzpomínal na nějakou obdobnou situaci, kdy se dostal do tak bezvýchodné polohy. Cokoli po něm nyní Cardif nebo Antiové budou požadovat, bude muset splnit, aby Rhodanovi zachránil život. Ale kdyby se konečně aspoň ohlásili! Ovšem noc uplynula v nekonečném čekání. Pak začalo svítat. Bully se osprchoval studenou vodou, oblékl se, nechal stát snídani na stole a spěchal do velínu za Deringhousem.

„Nic?" . • -

Deringhouse zavrtěl hlavou.

„Nic!”

Nejistota začínala být nesnesitelná.

„Kdybych aspoň věděl, co máme dělat...” „Pane!”

To byl hlas Šéfspojaře. Zněl rozčileně a naléhavě.

Bully se jedním skokem ocitl ve spojové centrále. „Co se děje?”

„Spojové signály! Tady odtud,” ukazoval na mapu, kterou měl před sebou na stole. „Mám jenom směr.”

Spojařův prst ležel na bodě, vzdáleném zhruba dva tisíce kilometrů od ostrova.

„Jaké spojové signály?” naléhal Bully neklidně. „Třeba je to od některé z našich lodí...”

„Byl to Rhodan, pane.”

Bully zalapal po dechu.

„Cože?”

„Morseovka, pane! Morseovku zná pouze Pozemšťan! Jakmile však začal vysílat, byl okamžitě rušen.”

Bully rychle zapnul záznam. Text, který běžel na monitoru počítače, byl v angličtině.

Bully a Deringhouse slyšeli: „... jsem v pevnosti. Poloha přesně dva tisíce kilometrů západně od této vysílačky v podmořském pohorí, tisíc metrů pod hladinou. Vysílač je dálkově řízen, jeho zničení nesmyslné. Vysvobodil jsem se, ale nedokáži opustit pevnost- Pokuste se mě odtud dostat, ale...”

Spojové signály zmlkly.

Bully a Deringhouse na sebe pohlédli.

„Je to past?”

Deringhouse zavrtěl hlavou.

„Kdo kromě Rhodana hovoří anglicky a zná morseovku? Dobrá, snad také Cardif, ale jaký smysl by pro něj mělo prozrazovat dobře zamaskovanou pevnost? Ne, byl to Rhodan!”

„Díky," řekl Bully a odešel do velínu. Deringhouse ho následoval.
„Uzavřeme to pohoří. Vydám ponorkám odpovídající rozkaz.
Rychle, Deringhouse, nesmíme ztrácet ani vteřinu."

^ _*_ ^

Uplynuly další tři hodiny.

Už se nikdo neozval a zůstala jen nejistota, zda Rhodana znovu nepolapili, nebo zda se stačil někam ukrýt. To čekání bylo nesnesitelné.

IRONDUKE se vznášela přesně nad podmořským pohořím ve výšce pouhých dvou kilometrů.

Dole pod hladinou si major John Rengall právě všiml skalního převisu a ukázal jej kapitánu Torsinovi.

Torsin však zůstal skeptický.

„Může to být náhoda, majore. V moři se často najdou hladké skalní steny. Voda je omílá a..."

„Tady dole, v hlubině tisíce metrů? Už jste tu zaměřili nějaké proudění vody?"

Torsin neodpovídal. Zastavil ponorku U-35 a přibližoval se k neobvyklému místu. Zřetelně viděl hladkou skalní stěnu, ale i úzkou prasklinu, která rozčesávala převis přesně uprostřed. Ne, to nebyla náhoda.

„Ohlásíme to IRONDUKE," řekl Torsin a mávl na čekajícího spojaře.

„Zakódovat!"

Rengall napjatě zíral na bránu do pevnosti- Už vůbec nepochyboval. Nejraději by si nyní navlékl skafandr a vyplul by k bráně, kdyby nemusel čekat na povolení od Reginalda Bulla.

Ovšem tohle povolení nedostal.

Bully přemítal ve svém křesle, když vtom se stalo něco nečekaného. Jakási silná vysílačka se ozvala a požádala IRONDU-

KE, aby okamžitě přešla na obrazový příjem. Spojář reagoval a přepojil se i do velínu.

Přímo před Bullym se rozzářil monitor a na něm se objevila Rhodanova tvář. Avšak jaká to byla tvář! Vlasy spleené potem a krví, na Čele čerstvá jizva, ze které pomalu stékala krev, hluboké vrásky, svědčící o prožitém utrpení. V šedých očích se však zableskl triumf, když řekl; „Bully... jsi to ty? To jsem rád, že tě vidím, drahý příteli. Málem mě vyřídili."

„Kde jsi, Perry? V pevnosti? Objevili jsme vstupní bránu!"

Rhodan se smutně pousmál.

„Ano, objevili jste bránu, výborně. Ale to mi momentálně moc nepomůže. Jsem v pevnosti, ale nejsem svobodný." Pokrčil rameny a ustoupil stranou, aby se na monitoru objevil vousatý muž. „Tohle je Rhobal, vysoký kazatel Baalolu. Jsem v jeho a Cardifově moci. Při mém pokusu o útěk byl Cardif těžce zraněn, ještě není jisté, zda to přežije. Já sám jsem vyklouzl s nevýznamnými zraněními, jak jistě vidíš."

„Proč ti dovolili se s námi spojit?"

„Jsou ochotni mě vyměnit za Cardifa. Když je necháme odejít, jsem svobodný," • „Dobrá!" vyhrkl Bully.

„Hlavně to nesmíme úspěchat, příteli," zavrtěl hlavou Rhodan. „Nechají mne tady ve spojové centrále společně s bombou, která může být kdykoli dálkově odpálena. Teprve až se Cardif a Antiové ocitnou v bezpečí, smíte sem proniknout."

„A kdo mi zaručí, že tě Antiové nevyhodí do vzduchu, jakmile budou transítovat?" zavrtěl hlavou Bully. „Tahle dohoda se mi nelíbí..."

Rhobal odsunul Rhodana stranou a řekl: „Jinou možnost nemáte, Pozemšťane! Ale vyjdu vám vstříc. Dovolím, aby nás doprovázely dvě lodě. Budeme transítovat na okraji Sluneční soustavy. Nesmíte nám bránit. Klidně mi věřte, že my se svých dohod držíme."

Rhodan přikývl.
 „Věř jim, Bully. Nic se mi nestane."
 „A co liquitiv?"
 „Nechají nám tři plné dodací sklady."
 Bully pohlédl na Deringhouseho.
 „Vyšlete nějaké křižníky, aby převezly jednu loď Skokanů. Ať přistane na ostrově a vezme Antie na palubu." Pak se otočil zpět k Rhodanovi. „Dobrá, Perry. Za několik hodin to bude vyřízené. Ovšem Bůh buď milostiv Antiům, jestli nám nastražili novou léčku."
 Rhodan se usmál a otřel si krev z tváře.
 „Můžeš mi věřit, Bully. Tentokrát to žádná past není. Cardifa jsem se jednou provždy zbavil. Už nám žádné pasti klást nebude!"

^ _* _ ^

i

Odborník na hormony a žlázy profesor Wild věděl, že léčivý protipro- středek liquitivu nenajde hned tak brzy.
 Rychle svolal mezinárodní konferenci, nicméně všichni kolegové tuto jeho domněnku potvrdili.
 Začalo další, stejně zoufalé pátrám po protilátce.

^ A ^

Na monitorech IRONDUKE se rýsovaly obrysy a kurz ponorky Antiů. Stoupala směrem k ostrůvku, na kterém na ně Čekala skokanská doutníkovitá loď.

„Zatím jste se drželi naší dohody," posměšně je chválil z monitoru Rhobal. „Nyní vstoupíme na palubu kosmické lodi a odstartujeme. Smíte do pevnosti."

Bully zíral na monitor. Díval se na Antie, kráčející po kamenitém břehu směrem k lodi. Nesli si nejrůznější přístroje, ve kte-

rych Bully spatřoval důležité aparáty i osobní věci kazatelů. Dva Antiové nesli nosítka.

„Co to je?“ zeptal se Bully.

Rhobal se ohlédl. Tvářil se zlostně.

„To je Thomas Cardif, Rhodanův syn! Nikdy bychom nepovažovali za možné, že otec dokáže takhle zřít svého vlastního syna. Podívejte se sám...”

Bully se směl letmo podívat na Cardifovu tvář, protože ho nesli rychle odtud. Ale poznával ho. Oči měl zavřené. Asi dostal něco na spaní, aby necítil bolest.

Cardif zase jednou unikl zaslouženému trestu. Ale Rhodanův Život a zdraví byly důležitější. Cardif svému osudu neunikne, i když tentokrát přežil.

Rhobal znovu předstoupil před kameru. „Postarejte se, aby někdo převzal dálkové ovládání bomby, než přejdeme do transice. Musíte zmáčknout zelené tlačítko. Pak bude bomba odjištěna.”

Pohlédl na Bullyho ledově chladnými očima.

„Žijte blaze, Pozemšťané! Možná se už nikdy neuvidíme. Budu na vás vzpomínat.”

Aniž by počkal na odpověď, vypnul přístroj. O pár vteřin později se doutníkovitá loď odlepila a vzlétla do stratosféry vstříc Čekajícím křižníkům pozemské flotily.

^ A ^

Kapitán Torsin na nic nečekal a jakmile dostal rozkaz, vsunul se do otevřené brány pevnosti Antiů s celou ponorkou, až proplul do podzemního přístavu.

Palubu ponorky pak opustilo komando pod velením majora Johna Rengalla.

Místopost spojařů našli poměrně rychle. Rengall zaklepal na zamčené dveře, ale nikdo mu neodpovídal.

Proto se okamžitě spojil s Bullym a hlásil: „Rhodan asi ztratil vědomí, protože se neozývá.“

„Prolomte dveře!“ přikázal Bully.

Rengall přikývl, ale než vylomil dveře, pokusili se deaktivovat magnetický zámek. Podařilo se jim to. Vtrhli dovnitř.

Rhodan seděl zhroucen u stolu. Hlavu měl položenou na desce. Okamžitě ho naložili a odvezli na palubu ponorky.

^ A ^

Poslední hodiny byly pro Thomase Cardifa velkou nervovou zátěží, zkouškou, kterou žádný člověk před ním ještě neprodělal.

Když cítil, jak k němu proudí Rhodanovy vědomosti a jak přebírá ze vteřiny na vteřinu stále více osobnosti svého otce, začínal tušit tíhu svého úkolu. Nestačilo totiž jenom vyhodnotit Rhodanovy vzpomínky, musel podle nich také jednat. Musel přesně vědět, co Rhodan v určité situaci může udělat - a pak to také provést. Cardif si plně uvědomoval, že se z něj může stát skutečný Rhodan bez toho, aby dokázal provést Cardifovy plány.

Ovšem Antiové se ve svém řemesle dobře vyznali. Nechali mu ještě dostatek Cardifovy osobnosti, aby nezapomněl na vlastní úkol.

Probudil se jako Perry Rhodan. Jeho vlasy a oči byly upraveny. Všechno vypadalo dobře. Zůstalo však jedno riziko. Rhobal je vyslovil, když falešného Rhodana odváděl do místnosti spojařů.

„Podobný experiment jsme ještě nikdy nedělali, Cardife. Netušíme, jak na sebe budou vzájemně působit dvě vědomí, která jsou tak odlišná. Dlouhodobě by se to mohlo nějak projevit. Nezapomínej, že jsme z bezpečnostních důvodů ponechali Rhodanovo vědomí silnější. Tvé vědomí je menší, o to však živější. Doufejme, že dominující Část zůstane.“

„Ty si myslíš, že bych se skutečně mohl stát Rhodanem?"

„Ano, to si myslím. Jeho vědomí by mohlo tvé potlačit."

Cardif pokrčil rameny.

„To je riziko, které musím přijmout. Odvysílal jsi morseovku?"

„Ano. Pozemšťané si myslí, že jsi uprchl. Můžeme začít vyjednávat."

Krátce nato došlo k rozhovoru s Bullym, byly vyjednány podmínky a posléze i zrealizovány. Pak začal Cardif hrát Rhodana. Byla to těžší role, než se zprvu zdálo.

Skutečně nebezpečí pro Cardifa začalo ve chvíli, kdy ho muži z ponorky našli u spojařů a vyzvedli ho. Předstíral bezvědomí, mel zavřené oči a zhroutené tělo. Odnegli ho do ponorky a položili na lůžko. Pak ho prohlédl nějaký lékař. Dostal uklidňující injekci. Skutečně usnul, ale probudil se ještě před přistáním ponorky na ostrově.

Podle hlasu poznával Bullyho. Ovšem to mu nevadilo tolik, jako přítomnost Johna Marshalla, Telepat byl nebezpečný- Cardif zůstal nadále jako by v bezvědomí.

Kritické to potom začalo být ve chvíli, kdy ho odnesli na lékařské oddělení IRONDUKE a položili na operační stůl, aby ho vyšetřili.

Úplně vyřadil své cardifovské vědomí a nechal aktivované pouze Rhodanovo. Oči měl pořád zavřené a uvolnil se. Vyšetřovali ho, tiše si mezi sebou povídali, ale Rhodan rozuměl každému jejich slovu. Určité podezření měli, to bylo jasné, Cardif se vyděsil. Že by jeho plán na poslední chvíli ztroskotal?

Ale zůstával klidný a dál naslouchal rozhovorům.

„Bezesporu následek nepředstavitelné psychické zátěže," vysvětloval kdosi, koho neznal. „Musel být vyslýchán pod hypnosesilovači. Jeho mozek nemohl zůstat bez poškození."

„Chcete tím říct," namítal jiný hlas, „že Rhodan má duševní poruchu?"

„Ne, to ne. Jenom těžký Šok! Stejně však musíme zařídit, aby se okamžitě dostal na speciální kliniku.“

„Šok? Hypnovýslech?“

„Přesně tak!“

Kdosi vstoupil do místnosti. Cardif opatrně pootevřel víčka a poznával Bullyho. Bully se mu díval přímo do očí, takže musel přestat hrát bezvědomého- Tiše zaúpěl a otevřel oči.

„Nabývá vědomí,“ zvolal jeden z lékařů.

Bully přistoupil blíž.

„Perry, slyšíš mě? Poznáváš mě? Přikývni, jestli mě slyšíš...”

Cardif přikývl a vypadalo to tak, jako by v jeho těle zůstal ještě dostatek sil.

„Poznal mě!“ triumfoval Šťastný Bully. „Panebože, on mě po-i znal! Tak neztratil paměť.“ Pak se sklonil těsně nad Cardifovu tvář a pečlivě ji studoval. Tohle byly rozhodující vteřiny. „Cítíš bolesti, Perry? Tak řekni přece něco.“

Cardif se trpitelsky usmál, ale nevypadalo to přesvědčivě jako úsměv zdravého člověka. Hrál svou roli dokonale,

„Díky, Bully!“

„No konečně,“ radoval se tloušťík. „Konečně promluvil. Kdo ti udělal tu ránu na čele? Byl to ten mizera Cardif, jo? Spolehni se, že už ho nenechám utéct. Pak zaplatí.“

„Ano,“ slabě přikývl falešný Rhodan. „Lékaři požádali Bullyho, aby ustoupil stranou. „Pacient potřebuje klid,“ vysvětlovali mu.

„Nesmíte ho příliš zatěžovat, pane.“

„Dobrá, když myslíte,“ řekl Bully a obrátil se znovu ke Cardifovi. „Uvidíme se později. Teď se pořádně vyspi.“ • :

Ale Cardif se pokusil zvednout hlavu a ruku a ukázal na špinavou uniformu, která visela v koutě.

„Bully...! Táhle...!“

Bully se zastavil. Podíval se na sako uniformy.

„Co je? Tvoje uniforma? Dám ji vyčistit, Perry. Máš pravdu.“

Cardif zavrtěl hlavou.

„V saku... vpravo..."

Bully vytřeštil oči, pak rychle přistoupil k saku a prohledával kapsy. V pravé něco našel. Byl to úzký plastický pásek.

Byly na něm napsány jakési znaky v arkonidstině. Bull si s tím nevěděl rady, ale tušil, že to bude důležité.

Přistoupil k lůžku a kývl na Cardifa.

„Myslels tohle, Pěny?" ukázal fólii. „Co je to?"

Tentokrát řekl Cardif pravdu: „Rovnice výroby protiprostředku... liquitivu! Antiové byli tak neopatrní, že se o ní zmínili. Měl ji u sebe Cardif... Ukradl jsem mu ji," zaúpěl. „Neví o tom."

, Zbytek byl pochopitelně znovu lež. Tohle bylo alibi. Ve chvíli, kdy Cardif předal protilátku liquitivu lidem, už nikdo nemohl pochybovat o jeho pravosti.

Tohle musel být Rhodan. Doufal, že se mu tím podaří oklamat Í.telapaty.

„Protilátka?" divil se Bully. „Protilátka liquitivu?"

Cardif přikývl.

„No to je nádhera, starochu! Tos udělal výborně' A teď spi! Hned odstartujeme. Čím dřív budeme na Zemi, tím lip pro tebe. Dobře se o něj postarejte, doktoři. Nechtě ho spát. To je nejlepší medicína."

Pak Bully zmizel.

Cardif si s úlevou oddechl. Věděl, že Bullyho osoba znamenala nejtěžší zkoušku pro jeho novou identitu. Zanedlouho pod sebou ucítil mírné vibrace, které musely znamenat aktivaci pohonných agregátů IRONDUKE, Spokojeně zavřel oči a usmál se.

„Už je mu lip," řekl jeden z lékařů a s úlevou si oddechl. „Dokáže to."

Ano, pomyslel si Cardif pro sebe. On to dokáže, on, Thomas Cardif.

^ A ^

Protilátka, která pomáhala léčit drogově závislé na liquitivu, dostala název allitiv. Všechny největší farmaceutické koncerny Země ji vyráběly v obrovských sériích. Přesto však pomoc v podobě allitivu přišla pro mnohé pozdě.

Kdo pil liquitiv déle než deset let, byl ztracen. Poškozená nervová soustava se už nedala regenerovat.

Ovšem všichni, kteří přežili léčbu - a byly jich miliardy po celé arkonidské hvězdné říši - nezapomínali, komu vděčili za svůj život: velkému Pozemšťanovi Perrymu Rhodanovi.

Muži, který se usmíval jako Pěny Rhodan. Ale nebyl to dobrý úsměv...